

internet
**Hot
Hit**

ELEMENT ONLINE

PHASE 3.1

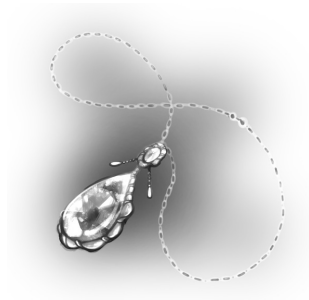
ภาพท่อนไลน์อวอง

STORY: MASALAN ART: ZAPHYLLA

ฟรี! ทรานู 8 ๖

บทนำ

Phase 3

“สวัสดีปีใหม่ครับ”

เสียงใสๆ ทักทายอย่างเป็นกันเอง เมื่อร่างสูงของเด็กหนุ่มวัยสิบหกปี เดินเข้ามาในร้านอาหารอิตาเลียนใจกลางย่านสุขุมวิท แม่ด้านนอกร้านนั้นจะแขวนป้ายคำว่า “ปิดร้าน” ไว้ตัวเบ้อเร่อก็ตาม ทันทีที่เดินเข้ามาด้านใน อากาศที่คล้ายกับว่าอุ่นกว่าข้างนอกนั้นก็ทำให้เด็กหนุ่มเป่าปากเบาๆ

“สวัสดีปีใหม่จ้า!”

และเมื่อมีเสียงหวานๆ ของหญิงสาวหลายคนตอบกลับมานั่นเอง จึงทำให้นายกานต์ ขวัญลักษณะณ์ เผยรอยยิ้มได้

“นี่มาถึงกันนานแล้วเหอครับ ผมนี่คิดว่าผมจะมาเป็นคนแรกๆ แล้วเชียวนะ”

กานต์เอ่ยเสียงใสขณะเดินอาดๆ เข้าไปด้านใน เฟอร์นิเจอร์ของร้านนั้นดูใหม่เอี่ยม แม้กระทั่งกลิ่นในร้านก็ดูใหม่ไปทั้งหมด ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เพราะร้านอาหารอิตาเลียนที่ชื่อว่า *Buono* (บัวโน) แห่งนี้ เพิ่ง

ตกแต่งภายในเสร็จเมื่อสามสัปดาห์ก่อนเท่านั้นเอง

“ว้าว! ร้านสวยมากเลยนะครับพี่เกด”

เจ้ากานต์พูดพลางมองไปรอบๆ อย่างสนใจ

“ขอบใจจ้ะ แต่ว่าทั้งหมดนี่นะเป็นฝีมือพี่ชายของเรานะ พวกพี่สองคนก็แค่ออกความคิดเห็นๆ หน่อยๆ ต้องไปชมเขาถึงจะถูก”

เกศรา หญิงสาวผู้มีเรือนผมสีดำขลับตัดเป็นลอนตรงปลายเดินยิ้มหวานมาให้ เธออยู่ในชุดเสื้อแขนยาวสีน้ำตาลและกางเกงขายาวดูน่ารัก ใบหน้าหวานสวยที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางๆ ก็ชวนมองอยู่ไม่น้อย

“งานนี้ต้องจ่ายค่าจ้างให้พี่แกอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ ถ้าทำออกมาไม่ดีก็ต้องบ่นหน่อย!”

คำพูดกวนๆ จากเด็กหนุ่มทำให้หญิงสาวคนข้างหน้าได้แต่ยิ้มขำ เธอผายมือเชิญให้เขาเดินไปด้านใน สูโถงตัวในสุดซึ่งเป็นเพียงโถงเดียวที่เปิดให้ใช้บริการในวันนี้

“เข้าไปนั่งก่อนสิ ถ้าหิวอะไรก็สั่งได้เลยนะจ๊ะ พี่โรมเขาพร้อมลุยอยู่ในครัวแล้วละ”

“ว้าว! หมายความว่าพี่จะเลี้ยงสินะครับมั้งนี่”

“ลดเปอร์เซ็นต์เฉยๆ ย่ะ!”

“งู! ชี้เหนียวอะ”

เจ้ากานต์พูดหน้าเป็น ก่อนยิ้มรำ รีบวิ่งหนีไปอย่างรู้งาน เพราะเกศราเงื่อนมือขึ้นรำว่าจะหยิกเจ้าเด็กแสบคนนี้ให้หายหมั่นไส้

ไม่ช้าเจ้ากานต์จึงเดินตรงดิ่งไปยังโถงที่มีกลุ่มคนนั่งอยู่ตรงด้านในสุด และเข้าไปใกล้จนได้เห็นเหล่าเพื่อนๆ ที่แม้จะมีอายุห่างกันไปบ้าง แต่ทุกคนล้วนสนิทสนมกันดีอยู่ในโลกของ Element Online

“พี่กานต์มาสาย!”

ทันทีที่เดินเข้าไปถึงโถงนั้นก็มิได้ยินเสียงเล็กๆ น่ารักโวยใส่ทันที เด็กสาววัยสิบสามปีแยกเขี้ยวมาทางกานต์ ดูน่ารักไม่หยอก

“ขอโทษทีๆ นี่พี่ก็รีบแวบออกมาจากกลุ่มเพื่อนๆ แล้วนะ”

“อะไรกัน พวกเราอุตสาหกิจงานเลี้ยงทั้งที่ พี่กานต์ยังนัดพวกเพื่อน ๆ ไปเที่ยวอีกหะคะ”

“ก็ไม่ได้เที่ยวหรอก พอดีห้องพี่เขาก็จัดงานปีใหม่เหมือนกัน ช่วยไม่ได้ ละครนะ คนหน้าตาดีก็มีสิ่งคมเยอะแบบนี้แหละ”

“แหะ!”

เด็กสาวส่งเสียงย้อนจนเจ้าคน “หน้าตาดี” ที่ว่าหัวเราะร่วน และหาที่นั่งให้ตัวเองได้ไม่ช้า

เด็กสาวที่ต่อล้อต่อเถียงกับเขาอยู่เมื่อครู่นี้ก็คือ วิชา หนึ่งในก๊วนเล่นเกมในโลก EO ซึ่งเธอก็คือเด็กสาวตัวเล็กน่ารักที่ชอบมัดผมเป็นทรงทวินเทล ดวงตากลมโตและริมฝีปากเล็กๆ ดูน่ารัก แม้จะยังเด็กไปหน่อย แต่กานต์เองก็รู้เลยว่าถ้าแม่หนูคนนี้โตขึ้นอีกสักสามปีละก็ เธอคงเนื้อหอมทีเดียว

“แล้วนี่เธอมาถึงนานแล้วหะหรอ นี่น่า...อ่า ฉันหมายถึง นีรยา...เอ๊ย! นี่เฉยๆ”

คำพูดแบบติดๆ ขัดๆ นั้นก่อตัวขึ้นเมื่อนายกานต์นั้นชำเลืองมองหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่นั่งเงียบมาโดยตลอด เธอเป็นสาวผมสั้นสีดำ ไว้ผมหน้าม้า ปิดหน้าผากดูน่ารัก ดวงตาเฉียวคมหลังแว่นกรอบใหญ่สีดำชำเลืองมองกลับมา ก่อนเจ้าตัวจะถอนใจยาวเหยียด

“ทักฉันทีเดี่ยวแต่นายเรียกฉันสามชื่อเลยนะ” เธอพูดด้วยเสียงราบเรียบ “จะเรียกนี่น่า หรือ นี่ เฉยๆ เอาตามที่นายถนัดก็ได้ ฉันไม่ถือหรอกน่า”

คำพูดของหญิงสาวทำให้เจ้ากานต์ได้แต่หัวเราะแหะๆ

อันที่จริงมันก็ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกที่เขาได้เผชิญหน้ากับหญิงสาวที่แอบชอบนอกโลก EO แบบนี้ แต่ไม่ว่ายังไงก็อดเกร็งไม่ได้เสียที เธอคนนี่คือ นี่น่า ที่เดินทางร่วมกับเขามาตลอดตั้งแต่เข้าไปเล่นเกมแรกๆ พออยู่ในโลกนั้นก็พอจะมีความกล้าเข้าไปคุยด้วยอยู่หรอก แต่พอมาที่โลกจริงๆ แล้ว กานต์ก็มักจะเข้าหน้าไม่ติดเสมอ มิหนำซ้ำในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น นี่น่า หรือนีรยา คนนี้ก็ดันเป็นสาวแว่นอย่างที่ชอบเสียอีก

ตอนนี้กานต์ก็เลยได้แต่ยิ้มเก๋ๆ เจื่อนๆ ให้อย่างเดียวเท่านั้น

“ขอโทษที พอดีมันไม่ชิน”

“นายนี่มันน่าอึ้งใจทั้งในเกมและนอกเกมจริงๆ เกะกะก็แค่ชื่อยังเรียกผิดๆ ถูกๆ”

“...ที่ตัวเองไม่เห็นเคยเรียกชื่อกานต์สักกรอบ”

กานต์ที่ได้แต่บ่นระปอดกระแปด ซึ่งมันก็ดังพอให้ นีรยา ได้ยินเสียงอยู่หรอก แต่เธอก็เลือกไม่สนใจ แม้ว่าจะแอบหันไปยิ้มมุมปากอีกทางก็ตาม ทำให้คนที่แอบมองอยู่อย่างวิชานันต้องหัวเราะคิกคักคล้ายชอบใจบางอย่าง เช่นเดียวกับอีกหนึ่งคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะแห่งนี้ด้วย ซึ่งดูเหมือนจะแอบฟังมานานแล้วรู้สึกขลุ่ยแปลกๆ

“โอ๊ย! รู้สึกเวียนหัว ไข้พวกบีบีเลิฟนี่พอเห็นมากๆ แล้วมันน่ารำคาญชอบกล แบบนี้สินะที่เขาเรียก ฮอริโมนวัยว่าเหว”

เสียงกวนประสาทดังขึ้นกลางโต๊ะ นีรยานั้นหันไปสบตาด้วย แน่นอนว่าด้วยสายตาดูๆ ที่ทำให้เจ้าของเสียงหัวร่อนนั้นจิกยิ้มคล้ายชอบใจทันที

“อ้าว! พี่ราฟ สวัสดิ์ศรีรับ มาถึงนานแล้วหรือ”

“บ๊ยะ! ฉันทิ้งหัวโตอยู่ตั้งนานเพิ่งทักกัน ไม่ทักฉันตอนที่แกจะกลับแล้วเลยละไอ้เด็กบ้า”

“อ้อ! งั้นผมขอตัวลากลับเลยละกันครับพี่”

“อ้าวไอ้เด็กเวรนี่ กวนตีนแล้วไง”

เจ้าคนหัวขี้หัวใส แม้กระนั้นก็ยังยิ้มคล้ายชอบใจท่าทางกวนๆ ของเจ้ากานต์อยู่ไม่น้อยทีเดียว ซึ่งคนเด็กกว่าก็ยิ้มให้คล้ายไม่ถือสาท่าทางห่ามๆ ของชายหนุ่มตรงหน้า ราวกับรู้ถึงนิสัยของชายคนนี้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว เขาคนนั้นก็คือ ราฟาเอล หรือราฟ ช่างทำอาวูธอันดับหนึ่งของ EO และจะเรียกว่าเป็นหนึ่งในคนสนิทในโลกนั้นก็ไม่มีผิดนัก ด้วยความที่ระยะหลังนั้นติดต่อกันบ่อยๆ กานต์จึงพลอยสนิทกับเขาคนนี้ไปด้วย

แรกๆ ก็รู้สึกเกร็งๆ กับเขาอยู่หรอก เพราะพี่แกทั้งปากเสียแถมหัวตลอดเวลา แต่พอได้รู้จักกันนานๆ ก็พอจะรู้ว่าภายใต้ความหยาบกระด้างนั้น แทบไม่มีอะไรน่ากลัวเลยแม้แต่น้อย จะเรียกว่าเป็นตัวฮาประจำกลุ่มเลยก็ว่า

ได้ เพราะในโลกภายนอกที่แกก็ไม่ได้มีมาดริอ็อกเกอร์เจาะปากเจาะหูเหมือน
ในเกมเลย มีหน้าซำยังดูเป็นคนธรรมดา ตัดผมสั้นเรียบร้อย สวมแว่น และ
แต่งตัวเหมือนพนักงานออฟฟิศทั่วไป

“แล้วนี่ที่ทำงานที่เขาไม่จัดงานปีใหม่หรือที่ราฟ” กานต์ถาม

“จัดสิ เมื่อวานนี่เอง” ราฟตอบพลางหยิบแก้วใส่น้ำสีอำพันที่ไม่ต้อง
เดาว่าคืออะไรขึ้นจิบ “บอกตรงๆ ว่าโคตรน่าเบื่อ ทั้งงานมีแต่ไอ้พวกเซ็กซี่ไป
เอาใจหัวหน้ากันทั้งนั้น แล้วยิ่งเขายังว่าฉัน ฉันดันไปจับฉลากได้หม้อหุงข้าว
เหนียว ปีที่แล้วก็จับได้กระทะ สรุบบีหน้าถ้าจับได้เครื่องครัวอีก ฉันคงได้ลาออก
ไปเปิดร้านอาหารเลยมั้ง”

ฟังแล้วทุกคนก็หัวเราะร่วนทันที แม้จะไม่เหมาะกับรูปลักษณ์ แต่ที่
ไม่น่าเชื่อก็คือตาราฟ หรืออีกชื่อหนึ่งคือ รติ คนนี้ ทำงานเป็นพนักงานธนาคาร
เรียกง่ายๆ ว่า หม่อมแบงก์ นั้นแหละ

“ที่ราฟนี่ดวงช่วยชะมัด ขนาดสาวว่าดวงแยๆ ยังจับได้นาฬิกาข้อมือเลย
เห็นมั๊ย”

ว่าแล้วเด็กสาวก็ยกนาฬิกาข้อมือ เบบีจี สีชมพูที่เธอใส่อยู่ขึ้นมาให้เห็น

“เดี๋ยวนะแม่หนู จับได้เบบีจีแล้วเธอยังบอกว่าดวงไม่ดีอีกเนี่ยนะ เธอ
เรียนอยู่โรงเรียนอะไรพะยะ ทำไมงบในการจับฉลากมันถึงได้สูงขนาดนี้”

“แหม ก็ระดับลูกสาวของประธานบริษัทไพโรจน์นี่ครับ คงไม่ไปเรียน
โรงเรียนวัดแบบพี่หรอก”

“เออ ก็จริงของแก ทุกเช้าต้องไปช่วยหลวงพ่อบิณฑบาต...อู๊ย! ใคร
บอกฉันเรียนโรงเรียนวัดวะ ฉันก็เด็กเตรียมฯ เหมือนแกนั่นแหละ เป็นรุ่นน้อง
หัดเคารพรุ่นพี่ซะบ้างเข้าใจมั๊ย ไม่ใช่ให้มาตบมุกปัญญาอ่อนแบบนี่”

ทุกคนหัวเราะเสียงดังทันที บรรยากาศสนุกสนานที่เริ่มก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ
ในงานเลี้ยงปีใหม่ที่จัดขึ้นในวงเล็กๆ ที่ร้านแห่งนี้ ไม่นานนัก เกศราภีเดิน
เข้ามาอีกครั้งพร้อมอาหารในมือทั้งสองข้างและจัดแจงวางลงบนโต๊ะ เรียกเสียง
ฮือฮาจากพวกเด็กๆ ได้ไม่น้อยทีเดียว

“มาแล้วจ้าของท่านเล่น ยังไงเดี๋ยวรอให้คนมาครบๆ กันก่อนค่อยเอา

งานหลักมาละกันนะ”

“ว้าว! น่าทานจังเลยคะ”

วิชาที่อยู่จะนั่งรอจนหิวนั้นร้องเสียงใส มันฝรั่งทอดและหอมทอดตรงหน้าก็ส่งกลิ่นหอมจุกไม่น้อย ซึ่งก็ไม่มีใครรอช้า พออาหารลง ช้อนล้อมก็พุ่งเข้าจุกอมอย่างรวดเร็ว

“ว่าแต่เจ้ากานต์ พี่ชายเราเขายังไม่มาอีกหรือ ตัวเองเป็นตัวตั้งตัวตีจะจัดงานปีใหม่นี้แท้ๆ เลยนะ”

เกศราเอ่ยถามพลางก็มั่งลงมองนาฬิกาข้อมือ แลเห็นว่าจวนเจียนจะหกโมงเย็นอยู่รอมร่อ เธอเลยชักเป็นห่วงพวกที่ยังเดินทางมาไม่ถึงงานเลี้ยงขึ้นมาบ้างแล้ว

“โอ๊ย! พี่กานต์นี่จะถึงอีกนานครับ บอกเลย” เจ้ากานต์พูดพลางพยายามระบายความร้อนของหอมทอดออกจากปาก “เมื่อเช้าเห็นแจ้งว่าออกจากบ้านไปตั้งแต่ไก่โห่ ปานนี้ก็คงอินเลิฟอยู่นั่นแหละครับ ปีใหม่แรกกับแฟนทั้งทีนี้”

“จริงคะ” วิชาเสริมอย่างอ่อนใจ “เมื่อเช้าพี่แบ่งก็แต่งตัวซะสวยออกไปก่อนสาจะอาบน้ำเสร็จเสียอีก”

“อะไรของเขาเนี่ย”

เกศราต้องยกมือขึ้นทำสะแอมคล้ายกับเคืองๆ เพราะอันที่จริงแล้วไอ้ตัวตั้งตัวตี ก็คืออิตาตัวดีที่โทรศัพท์มาขอยืมร้านเธอเพื่อจัดงานปีใหม่เลยเสียวนะ ว่าแล้วก็ตั้งท่าจะล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อหาโทรศัพท์มาติดต่อหาเจ้าคนกวนนั้นสักหน่อย

“ให้คนอื่นเขามารอแล้วตัวเองแอบไปสวีตกับแฟนสองต่อสองแบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน เดี่ยวสามคนนั้นจะมาถึงร้านแล้วด้วย ถ้างานไม่พร้อมก็แย่พอดีสิ คอยดูนะเดี๋ยวจะพาให้...”

“จะพาอะไรผมหรือครับคุณเกศรา”

พอเลื่อนจอภาพในโทรศัพท์เพื่อหาเบอร์ของนายตัวแสบ ก็มีเสียงกระซิบเข้าข้างหูเธอจนต้องสะดุ้งโหยง ถอยหลังหนีแทบไม่ทัน และเมื่อได้เห็น

ชายหนุ่มตัวสูงผอมรอยยิ้มกวนๆ ให้ เธอก็ต้องถอนใจคล้ายจะแข็ง

“มาไม่ให้สู้มให้เสียง นายนี้มันจริงๆ เลยนะโลดนิ่ง”

“อู๊ยย! ขอโทษครับ”

ผู้มาใหม่ยกมือขึ้นปิดปากด้วยท่าทางกวนๆ ก่อนฉีกยิ้มว่า เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ผมสั้นจัดทรงแบบที่วัยรุ่นชอบทำกัน ร่างสูงนั้นดูโดดเด่นขึ้นเมื่อสวมเสื้อสเวตเตอร์แขนยาวสีเทา และกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง ว่าแล้วเขาก็แยมรอยยิ้มที่ดูมีเสน่ห์ไม่หยอกให้

“พอดีได้ยินใครบางคนนิทานกระผมอยู่นะครับ ก็เลยคิดว่าต้องสั่งสอน...อู๊ยยย!”

ยังพูดไม่ทันจบประโยค จู่ๆ นายคนนี้ก็มึนสีหน้าบิดเบี้ยวคล้ายกับเจ็บจนตัวงอ และไม่ซ้าก็มึนร่างเล็กของหญิงสาวอีกคนหนึ่งโผล่มาให้ทุกคนเห็นพร้อมรอยยิ้มหวานสวย

“สวัสดีปีใหม่ค่ะคุณเกตุ ขอโทษที่มาซ้าคะ พอดีว่าพวกเราไปหาของขวัญกันนานไปหน่อย”

เธอเอ่ยทักด้วยรอยยิ้มหวาน แต่ท่าทางนั้นทำเอาเกตุราต้องกะพริบตาปริบๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไอ้การเดินมาเกาะแขนของอีตานคนกวนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอ รวากับแสดงความเป็นเจ้าของนี้ด้วย ที่ชัดเจนกว่านั้นก็เห็นจะเป็นอาการกุมเอวตัวเองบ่อยๆ ของนายคนหนึ่งที่เหมือนเพิ่งโดนหยิกเข้าให้เต็มแรงนั่นเอง

แค่เห็นเท่านั้นเกตุราก็ยิ้มว่าทันที นี่รู้ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นตรงหน้า

“สวัสดีปีใหม่ค่ะคุณแป้ง เป็นห่วงอยู่เชื่อว่าทั้งสองคนทำไม่ยังมาไม่ถึงกันเสียที”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวตรงหน้าผอมรอยยิ้มให้ทันที ก่อนเอื้อมมือไปตีไหล่ชายหนุ่มคนข้างๆ

“ก็พอดีฉันนี่นะสิคะ เลือกรู้ชื่อของขวัญมาจับฉลากไม่ได้สักที เรายังเลยมาซ้ากันอย่างที่เห็น”

“อ้าว! เป็นจันไปจริงๆ แล้วของขวัญของผมนะมัน...อู๊ยยย!”

แล้วก็ต้องตรงเป็นครั้งที่สอง เพราะเพิ่งโดนมือลึกลับหยิกเข้าให้ที่ต้นแขน จนต้องจำใจเสียบ เห็นดังนั้นแล้วเกศราก็ยิ่งอมยิ้มเข้าไปใหญ่ ชนิดไม่นึกไม่ฝันว่าจะเห็นคนที่จัดการท่าทางกวนๆ ของนายคนนี้ได้เลยอยู่หมัด

“ถ้าฉันก็เชิญทั้งสองคนนั่งกันก่อนเถอะคะ อีกเดี๋ยวงานเอกของงานเราก็จะมาแล้ว ฉันจะได้ไปบอกโรมให้ทำอาหารจานหลักออกมาได้เลย”

“คะ”

มีเสียงขานรับจากวนิษา หรือก็คือ แป้ง อีกครั้ง เธอคือหญิงสาวคนสวย เจ้าของเรือนम्मสีด้าและเสื้อสเวตเตอร์คอกว้างสีขาว ใส่กับกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง พร้อมกันนั้นเธอก็จูงมือชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ เดินตรงเข้าไปที่โต๊ะจัดงานเลี้ยงปีใหม่โดยเร็ว ซึ่งเจ้าคนกวนนั้นไม่วายหันไปส่งสายตาคาดโทษใส่เกศรา เพราะยามนี้คุณเธอดูหัวเราะชอบใจเป็นการใหญ่ หลังจากเห็นเขาโดนรังแกซะขนาดนี้

“ว่าไงทุกคน สวัสดิ์ปีใหม่”

“สวัสดิ์ปีใหม่คะ!”

ทันทีที่ กันต์ ขวัญลักษณ์ ชายหนุ่มผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงจัดงานเลี้ยงปีใหม่นี้ขึ้นมาหย่อนก้นลงนั่งบนเก้าอี้ตรงหัวโต๊ะและเอ่ยทักทาย ก็มีแค่วิชาที่ขานรับเสียงใส ส่วนคนอื่นๆ พยักหน้ารับแบบพอเป็นพิธีเท่านั้น เห็นแล้วก็ชวนให้นึกถึงบรรยากาศในโลก EO ที่แทบจะไม่ต่างอะไรจากตรงนี้เลยแม้แต่น้อย

“แหม โชคดีนะเนี่ยที่ทุกคนว่างมากันได้ โดยเฉพาะนายนะราฟ ไหนบอกว่าจะไม่มาแล้วนี่”

กันต์เอ่ยถามขณะหันไปมองชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่กระดกน้ำสีอำพันจนหมดแก้ว

“ตอนแรกก็ไม่อยากมาหรอกวะ แต่เห็นแกจะยั้วย้นจะยอเหลือเกิน อีกอย่างแกกับฉันก็เป็นหุ้นส่วนธุรกิจกันด้วย ถ้าไม่มา มันก็จะเสียมารยาทใช้มั้ยะละ”

“อ้อเหออ”

กันต์ลากเสียงกับคำตอบนั้น ซึ่งเจ้าราฟก็แบะปากใส่ทันทีเมื่อรับรู้ได้ว่าโดนฝังตรงข้ามภรรยาประสาทเข้าให้

“แกะเจ้ากานต์ เพิ่งมาถึงเหรอ” ว่าแล้วก็หันไปถามน้องชายบ้าง
 “ก่อนหน้าพี่ได้ไม่นานนี่แหละ โชคดีว่ารถไม่ค่อยติดอะนะ เลยเดินทาง
 เป็บเดียวถึง”

“แล้วจับฉลากได้อะไรมาล่ะแก”

“ผ้าเช็ดตัว”

คำตอบแบบแข็งๆ นั้นทำเอาผู้เป็นพี่ถึงกับหัวเราะพรีต ส่วนเจ้าราฟที่
 ฟังอยู่นั้นปล่อยให้กากไปเป็นที่เรียบร้อย

“อะไรวะไอ้กานต์ แกนี่มันดวงช่วยใช้ได้เลยนะเนี่ย ฉันว่าจับได้หม้อ
 หุงข้าวนี้แน่แล้วนะ แต่แกยังจะจับได้ผ้าเช็ดตัว สูดยอดไอเท็มจับฉลากเบสต์
 ออพายอดแก่กับเขาอีก”

“ของพี่ดีตายละ!”

เจ้ากานต์หันไปโวยใส่ราฟทันที ก้นตี่มองอยู่นั้นได้แต่ส่ายหน้าอย่าง
 อ่อนใจ เพราะปีที่แล้วหากเขาจำไม่ผิด เจ้ากานต์มันก็จับฉลากได้กระตักน้ำ
 ร้อน ที่เรียกได้ว่าเป็นอะไรที่ยอดแย่ไม่แพ้กันเลย

“แล้วนี่เตรียมของมาจับฉลากทีนี้หรือยัง บอกไว้ก่อนนะเว้ยว่างขึ้น
 ต่ำของงานนี้ต้องพันอับ”

“เตรียมแล้วน่า” กานต์ยิ้มว่าทันที “มางานนี้นะค่อนข้างลุ้นหน่อย อย่าง
 น้อยๆ ก็ต้องได้ของดีแน่ๆ ละ”

“ทำเป็นยิ้มไป เดียวเจอผงซักฟอกของละบาทยกแพ้กให้ครบพันนึง
 ของเจ้าราฟ แกจะดีใจอู๋มัย” กันต์ขู่

“เฮ้ย! นี่พี่ราฟเอาผงซักฟอกมาจับฉลากจริงเหรอ” เจ้ากานต์หันไป
 โวยวาย

“เออ! ไม่ดีเหรอแกจะได้ใส่เสื้อสะอาดตลอดปี...อู๋! จะบ้าเหรอ ฉัน
 ไม่ทุเรศขนาดนั้นหรอกนะเว้ย!”

ราฟโวยกลับทันที ทำเอาทุกคนส่งเสียงหัวเราะชอบใจยกใหญ่ เพราะ
 ทันทีที่นายกันต์คนนั้นเข้ามาผสมโรงด้วยอีกแรง งานปีใหม่นี้ก็ดูจะคึกคักขึ้น
 อีกไม่น้อยทีเดียว

“แล้วพี่แบ่งเออะ ออกไปจากบ้านตั้งแต่เช้า ทำไม่ถึงได้มาสายขนาดนี้
กันล่ะคะ ปลดปล่อยสารออกอยู่ที่นั่นตั้งนาน มัวแต่ไปสวีตกันอยู่สองคนอยู่นั้นแหละ”

ไม่ช้าวิชาจึงหันมาโวยวายใส่พี่สาวที่นั่งอยู่อีกทางบ้าง ซึ่งคนเป็นพี่ที่
ทักทายนี้อาจอยู่ก็เป็นอันต้องชะงักไป และหันมาสบตาด้วย

“ใช่แบบนี้ที่ไหนล่ะ ก็เพราะว่าพี่เลือกชื่อของมาจับฉลากนี้แหละถึง
ได้มาเข้าไปหน่อย” วิชาตอบ

“จริงอะ” วิชาหรีตตาลง “แล้ว ฮอบบี้พวก 3 เป็นยังไงบ้างคะ”

“สนุกมากเลยละจ๊ะ แต่ว่านะมังกรมันตายง่ายไปหน่อย...ฮะ!”

กว่าจะรู้ว่าโดนน้องสาวตัวแสบหลอกถามเข้าใจ วิชาก็ต้องยกมือ
ขึ้นปิดปากคล้ายกับพลาดท่าเข้าอย่างจัง ทำให้ทุกคนหันมามองที่เธอเป็นตา
เดียว ส่วนนายกันต์นั้นยกมือขึ้นพร้อมกับออกตัว

“พี่ไม่ใช่คนอยากดูนะ บอกไว้ก่อน”

“กันต์อะ”

หญิงสาวหันไปค้อนใส่ แต่นายกันต์นั้นยิ้มซ้ำทันที

“ไม่ต้องมา ‘กันต์อะ’ เลยครับ ใครก็ไม่วัดจะยื่นจะขอให้ผมพาไปดูหน่อย”

“ก็แหม พวกเพื่อนๆ แบ่งเขาก็ไปดูกันหมดแล้วนี่คะ นานๆ ที่แบ่งก็
อยากพักผ่อนกับแฟนบ้างผิดตรงไหน”

พูดแล้วก็ขีดหน้าขึ้นคล้ายกับงอน กันต์ได้แต่ยิ้มซ้ำแต่ก็เอื้อมมือไปโยก
ศีรษะหญิงสาวเบาๆ ท่าทางเอ็นดูอยู่ไม่น้อย ทำให้คนอื่นๆ พลอยอมยิ้มกับ
สองคนนี้ไปด้วย

“อู๋ย! ทำไมมีแต่บรรยากาศเลียนๆ วะ หรือเพราะเป็นอาหารอิตาเลียน
มันถึงต้องเลียนตามไปด้วย”

จนเป็นเจ้าราฟที่เห็นแล้วอดไม่ได้ ต้องเบะปากกับบรรยากาศที่ซึกจะ
หวานเกินเหตุ

“พี่ราฟมุกเห้ยอะ อีกร่างอย่างอิจฉาแล้วอย่าไปแซะเขาสิ”

“อ้าว! ไฉน! วันนี้แก็เล่นฉนหลายรอบแล้วนะเจ้ากานต์! ไสนวมแล้วไป
เจอกันข้างนอกเลยมัย”

“ไม่เอาอะ ช้างนอกหนาว อยู่ข้างในดีกว่าอุ่นกว่ากันเยอะ”

ทุกคนเข้ากับมุกตลกของสองหนุ่มที่ดูเหมือนจะดึงออกไปหาบรรยากาศสบายๆ ได้อีกครั้ง โดยวนิชาะนั้นไม่ลืมหันมามาค้อนใส่นายกันตวงใหญ่ จนเขาได้แต่ยิ้ม

มันก็เป็นเวลากว่าสามเดือนแล้ว ที่กันตวงกับวนิชาะนั้นเริ่มตกลงปลงใจคบกันในฐานะคนรักอย่างจริงจังๆ เสียที หลังจากได้ศึกษากันในระยะสั้นๆ แล้วรู้สึกว่าจะคงไม่เสียหายอะไรถ้าลองขยับความสัมพันธ์ของพวกเขาไปอีกขั้นหนึ่ง ซึ่งหลังจากทั้งสองเริ่มคบกันแล้ว ชีวิตก็ดูจะหวานขึ้นรื่นรมย์ไปเสียหมด แม้ว่าจะขัดใจเจ้ากานต์กับแจ็กไปบ้าง เพราะพี่แกล่เล่นอินเลิฟกันไม่รู้จักเวลากี่เวลาอย่างทีเห็น

ซึ่งหากนับตั้งแต่วันที่เกิดเรื่องตอนเข้าแข่งขันฮีโร่วอร์ ก็ผ่านมาร่วมห้าเดือนเห็นจะได้ ทุกคนก็สนิทสนมกันขึ้นกว่าเดิมมากนัก แม้ว่าตอนนี้พวกเขาจะเสียต๋ายที่ยังต้องปกปิดความจริงกับพวกคิตตี้ มินต์ และวุ้นกับพลอย พี่ชายกับน้องสาวของวนิชา ก็ตาม แต่พวกเขาก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เพราะตอนนี้ดูเหมือนชื่อเสียงของเทพอสูรจะกลับมาโด่งดังในโลก EO อีกครั้งหนึ่งแน่นอนว่ามันเป็นเรื่องของเทพอสูรตัวจริงที่เพิ่งไปอาละวาดใส่เมืองหลวงของเพรซิธ จนกลายเป็นที่โจษจันมาถึงทุกวันนี้

“นี่ว่าแต่...ฉันว่าฉันมาสายแล้ว เจ้าก๊วนพ่อแม่ลูกนั้นยังไม่มาอีกหรือ”

กันตวงเอ่ยขึ้นเมื่อนึกขึ้นได้ว่ายังมีเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังมาไม่ถึงงานเลี้ยง

“จวนถึงแล้วละ เห็นว่าออกมากันได้สักพักแล้วนะ”

เกศราเป็นคนตอบคำถามนั้น เธอเดินมาพร้อมกับอาหารว่างอีกสองจาน ที่พอวางลงบนโต๊ะได้ก็เหมือนมีแม่เหล็กดึงดูดซ้อนล้อมให้พุ่งเข้าไปตักอย่างรวดเร็ว

“ข้าตลอดเลยนะเจ้าพวกนี้ ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นพระเอกของงานแท้ๆ” กันตวงบ่นยิ้มๆ

“เอาน่า นานๆ ทีสามคนนั้นจะได้อยู่ด้วยกันแบบสบายๆ ทั้งทีนะ ให้พวกเขาใช้เวลากันให้เต็มที่เถอะ”

เกศราตอบพลางยกไหล่ให้ด้วยรอยยิ้ม จนทำให้กันต์ต้องเลิกคิ้วขึ้น

“อะไร นี่ผ่านมานานขนาดนี้เจ้าสองคนนั้นยังไม่ยอมคบเป็นแฟนกันอีกหรือ”

“ใครจะไปเหมือนคุณนายละยะ บอกรักกันได้ง่ายขนาดนั้นนะ” เกศราย้อนเข้าไป

“อะไร เขาไม่ได้เรียกว่าบอกรักกันง่าย แต่บังเอิญจังหวะหัวใจมันตรงกันต่างหากละ...เนอะ”

ไม่พูดเปล่าเจ้าตัวจัดแจงหันไปยิ้มหวานให้แฟนสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ ทำให้อริยาต้องส่ายหน้าคล้ายจะอ่อนใจกับท่าทางของนายกันต์ที่ระยะหลังๆ มานี้ซึกจะเริ่มเล่นมุกน้ำเน่าบ่อยเกินเหตุ

“ฉันจะอ้วก”

เกศราได้แต่ถอนใจแข็งๆ กระทั่งชะโงกหน้ามองไปด้านหน้าร้านอาหารและได้เห็นรถคันหนึ่งถอยจอดเข้าซองมาพอดิบพอดี เท่านั้นเองเธอก็ยิ้มขึ้น

“นั่นไงรถของยัยคีย์ พวกนั้นคงมาถึงแล้วละ”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้ทุกคนหันไปมองตามเป็นทางเดียว กระทั่งได้เห็นฮอนด้า CRV สีแดงจอดอยู่ตรงหน้าร้าน เท่านั้นเองทุกคนก็หันมาสบตากันก่อนยิ้มร่า

“เจ้าหญิงของเรามาแล้ว ตั้งชบวนต้อนรับเร็วเข้า!”

กันต์รีบส่งสัญญาณให้ทุกคน พวกเขาหันไปคว้าของบางอย่างมากันคนละชิ้น ก่อนรีบวิ่งกุ๊กกึ่งตรงไปยังประตูหน้าร้านกันทันที แม้แต่นายราฟกับนียราที่ดูเป็นคนนิ่งๆ ยังเล่นกับเขาด้วย อาจเป็นเพราะว่าคนที่กำลังจะเข้ามาในร้านนั้นเป็นคนที่พิเศษจนพวกเขาต้องรีบไปต้อนรับ

ใช้เวลาอยู่พอสมควรก่อนทุกคนจะได้ยินเสียงสัญญาณรีโมตจากรถยนต์ดังขึ้น เท่านั้นเองพวกเขาต่างยิ้มร่าและเฝ้ารอให้แขก VIP คนนี้เดินเข้ามาในร้านเสียที ไม่ช้าประตูก็ถูกผลักเปิดออก พร้อมกับเสียงกระดิ่งหน้าร้านที่ดังเสนาหู่ และในตอนนั้นที่มีร่างบางของเด็กสาวคนหนึ่งนั่งรถเข็นวีลแชร์เข้ามาด้านในร้าน

“สวัสดีปีใหม่จะฟ้า!”

ปัง!

เสียงทักทายที่แสนสดใสกับพลุกระดาษที่ถูกยิงโดยพร้อมใจนั้นทำให้อ่างบางที่เพิ่งเข้ามาในร้านสะดุ้งน้อยๆ เธอเหลือบขึ้นมองรอบๆ ด้านแบบประหลาดใจ กระทั่งได้เห็นเหล่าผู้คนที่แสนคุ้นตาจากในโลก EO มาตั้งแถวต้อนรับ เด็กสาวที่นั่งอยู่บนวีลแชร์ก็ยิ้มร่าทันที

“สวัสดีปีใหม่ค่ะทุกคน!”

เธอตอบรับอย่างฉะฉานราวกับเผื่อรอให้ถึงวันนี้มาแสนนาน เพียงเท่านั้นเอง แม่น้องสาวคนเล็กสุดในกลุ่มอย่าง วิษา ก็วิ่งร่าเข้าไปกอดสาวน้อยบนวีลแชร์ทันที

“พี่ฟ้า! อยากเจอมานานแล้วค่ะ คิดถึงพี่ฟ้าจังเลย!”

“จะ พี่ก็อยากเจอสาเหมือนกันนะ แล้วก็ทุกคนด้วยนะคะ ดีใจจังที่ได้เจอทุกคนอีกครั้งในโลกภายนอกแบบนี้”

น้ำเสียงของเด็กสาวนั้นแทบจะกลั่นความดีใจเอาไว้ไม่มิด จนมีหยดน้ำหยดเล็กๆ ไหลจากดวงตา เธอรีบเช็ดมันออกแทบไม่ทัน สบโอกาสให้ทั้ง วิษา และ นีรยา เข้าไปสวมกอดเด็กสาวกันคนละทีอย่างยินดีเป็นที่สุด ส่วนพวกผู้ชายนั้นก็อดยิ้มอย่างโล่งใจไม่ได้

กระทั่งกันต์นั้นชำเลืองตาขึ้นมองชายหนุ่มที่เป็นคนเซ็นวีลแชร์ และได้เห็นเพื่อนรักของเขาในมาดของคุณชายผู้เนียบเสมอเย็นส่งยิ้มกลับมาให้ ซึ่งเขาก็คือ ธาวา หรืออีกชื่อหนึ่งคือ เรนนี่ บุรุษผู้มีมาดสุ่มและได้รับการยกย่องว่าเหมาะสมแก่การสวมแว่นตาอย่างสมบูรณ์แบบ

“พวกนายมาซำนะ” กันต์ทัก

“ก็นะ...กว่าจะทำเรื่องออกมาได้ก็หลายเรื่องอยู่ อีกอย่างพวกผมต้องแวะไปซื้อของขวัญมาจับฉลากด้วยซ้ำมัยละครับ เลยใช้เวลานานไปหน่อย อีกอย่างมันเป็นงานเลี้ยงแรกของเธอด้วย ผมเลยอยากให้มันสมบูรณ์แบบที่สุด”

“นั่นสินะ” กันต์ยิ้มรับแล้วหันไปมองหญิงสาวอีกคนที่ยืนยิ้มอยู่ด้าน

หลังธราธา “ใจครับคุณหมอศีย์ คงไม่ได้ลืมชื่อของขวัญมาจับฉลากด้วยนะ... เอ๊ะนั่น! คุณหมอร้องให้อยู่เหรอครับ”

“ม...ไม่ได้ร้องปะ!”

ศิตยา หรืออีกชื่อหนึ่งใน EO ก็คือ ไชเรน เป็นทั้งเพื่อนสนิทของธราธา มาตั้งแต่เด็ก และยังเป็นหนึ่งในผู้นำคนสำคัญของโลก EO อีกด้วย ทว่าในโลกภายนอกนั้นเธอกลับเป็นคุณหมอเจ้าระเบียบและยังเป็นผู้ดูแลแม่สาวน้อย น่ารักบนวีลแชร์คนนี้อีกด้วย

“ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สบายดีนะจ๊ะฟ้า”

ไม่ช้าก็ก้มก้มทักทายเด็กสาวบนวีลแชร์บ้าง เธอเงยหน้าส่งยิ้มให้ทันที

“สบายดีค่ะ แต่ว่าปกติจะมาหาฟ้าทุกสัปดาห์แท้ๆ ระยะเวลาสั้นๆ นี่ปล่อยให้แบ่งมาหาฟ้าคนเดียวเลยนะคะ น้อยใจนะเนี่ยจู้มัย”

เด็กสาวทักกลับเสียงใสพร้อมกับการทำหน้ามู๋มู๋นิดๆ เห็นดังนั้นแล้วกัณฑ์ จึงหัวเราะทันที

“ขอโทษที่จำ พอดีว่างานที่ช่วงนี้ยุ่งมากๆ เลยละ แต่เดี๋ยวสัญญาว่าจะไปหาบ่อยๆ เลย ดิมัยจ๊ะ”

“แน่นอนคะ” เด็กสาวถามแบบเคลือบแคลงใจ

“ที่เคยผิดสัญญาเรามั้ยละ”

“จันจะเชื่อก็ได้ค่ะ”

ว่าแล้วก็ยิ้มแจ่มอย่างอารมณ์ดี ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่สดใสและสร้างความอบอุ่นใจให้คนรอบด้านได้อยู่เสมอๆ เห็นแล้วกัณฑ์ก็พยักหน้ารับ ก่อนก้มก้มมือส่งสัญญา

“ยังไงก็เข้าไปนั่งด้านในกันก่อนเถอะ ทีนี้ก็ครบองค์ประชุมเสียที เราจะได้เริ่มงานเลี้ยงปีใหม่กันเลย”

ทุกคนส่งเสียงดีใจกันยกใหญ่ โดยที่เจ้ากัณฑ์นั้นอาสาเป็นคนเข็นวีลแชร์ของฟ้าไปแทนธราธาทันที พวกเขาเดินไปนั่งจับกลุ่มคุยกันเสียงแจ๊แจ๊ ปล่อยให้พวกเขาที่นั่นหัวเราะ ก่อนพยักหน้าให้ไปนั่งคุยกันจะดีกว่า ซึ่งกัณฑ์นั้นไม่ลืมหันไปมองเด็กสาวที่ชื่อฟ้าอีกครั้ง ก่อนยิ้มกว้าง

“ดูเธอแข็งแรงขึ้นเยอะเลยนะ” กันต์หันไปคุยกับธรา

“ครับ ช่วงนี้ก็ฟื้นฟูสภาพร่างกายได้เร็วมากๆ แต่คุณหมอบอกว่าเพราะนอนหลับมานานเกินไปหน่อย ก็เลยต้องทำกายภาพบำบัดอีกสักระยะหนึ่งกว่าจะกลับมาเดินได้อีกครั้ง แต่ว่ายัยฟ้าเป็นคนสู้ตายอยู่แล้ว คุณหมอบอกว่าอีกไม่เกินเดือนหนึ่งก็คงเดินปร๋อแล้ว ตอนนี้ก็เดินในระยะทางสั้นๆ ได้แล้วละครับ แต่ออกมาข้างนอกแบบนี้ผมไม่อยากจะเสี่ยงเท่าไร”

คำตอบจากเพื่อนรักทำให้กันต์พยักหน้าอย่างพอใจ และมองไปหาคุณหมอคิดยาอีกคน พอเห็นเธอยิ้มตอบกลับมาก็พอจะสบายใจไปด้วย เพราะงานนี้คุณหมอลั่นดูแลใกล้ชิดตลอดเวลาเสียขนาดนี้

สาวน้อยบนวีลแชร์คนนี้ก็คือนภา หรือ ฟ้า นั่นเอง หลังจากเกิดเรื่องที่เขาถูกลักพาตัวไปเมื่อห้าเดือนที่แล้ว ดูเหมือนว่าสภาพสมองของเธอจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วมาก จนผ่านไปอีกแค่เดือนเดียวเธอก็เข้ารับการผ่าตัดเพื่อรักษาให้หายขาดได้ กันต์ยังจำช่วงเวลาที่เขาหนีออกมาได้เป็นอย่างดี ทั้งเขาและวนิษา กับนายธราคนนี้ใช้เวลานั่งรอการผ่าตัดนานถึงสี่ชั่วโมงเต็ม ซึ่งมันเป็นช่วงเวลาที่ทรมานเป็นอย่างมาก เพราะการผ่าตัดมันก็เชื่อว่าจะมีโอกาสสำเร็จ 100 เปอร์เซ็นต์เสียเมื่อไร

ทว่าสุดท้ายผลลัพธ์ก็ถือว่ายอดเยี่ยมมาก สมองของฟ้าค่อยๆ กลับเป็นปกติได้อย่างช้าๆ แม้ในระยะแรกเธอจะถูกตัดขาดจากโลก EO และนอนหลับไม่ได้สติไปอีกสองสัปดาห์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ธราแทบจะกินไม่ได้นอนไม่หลับเลยทีเดียว แต่พอผ่านช่วงฟื้นฟูสมองไปได้ เธอก็ฟื้นขึ้นมาในที่สุด กันต์ยังจำใบหน้าของธราได้เป็นอย่างดี เขาไม่เคยเห็นเพื่อนรักจิตใจขนาดนั้นมาก่อน ไม่มีการอดกลั้น...ธราร้องไห้ราวกับเป็นเด็กน้อย แต่พอผลออกที่กันต์ก็หันมาเห็นวนิษาร้องไห้ดีใจไปด้วย มันเป็นช่วงเวลาที่ดีมากจริงๆ

ซึ่งพอมาถึงตอนนี้ก็ผ่านไปเกือบสี่เดือนแล้ว อัตราการฟื้นตัวของฟ้านั้นก็ถือว่ายอดเยี่ยมมาก ที่เหลือก็คงเป็นเพียงการทำกายภาพบำบัดเพื่อให้สมองกับร่างกายเชื่อมต่อกันได้ตามปกติเท่านั้นเอง

“เอาละ ก่อนที่เราจะเริ่มงานเลี้ยง พี่มีอะไรบางอย่างอยากจะให้ฟ้า”

กัณฑ์เอ่ยขึ้นเสียงใส ขณะที่ทุกคนนั่งประจำที่บนโต๊ะอาหาร พวกเขาเงยไปและหันมามองกัณฑ์ซึ่งคล้ายกับจะเป็นเจ้าภาพในการจัดงานครั้งนี้ และเขาก็คงอยากกล่าวเปิดงานเสียก่อน

“มีอะไรจะให้ฟ้าเหรอคะ”

เด็กสาวถามด้วยสีหน้าสงสัย ขณะที่กัณฑ์นั้นหันไปสบตากับวนิษา ก่อนยิ้มให้กัน

“เป็นของขวัญเล็กๆ น้อยๆ จากพี่กับพี่แแบ่งนะจ๊ะ อันนี้ไม่นับรวมกับการจับฉลากนะ เห็นว่าไหนๆ ก็ปีใหม่แล้ว อีกอย่างพี่อยากให้ของขวัญแสดงความยินดีกับฟ้าที่หายจากโรคร้ายได้อีกด้วยจ๊ะ”

ว่าแล้ววนิษาก็ส่งกล่องใบหนึ่งให้กัณฑ์ มันเป็นกล่องสีดำที่ไม่ได้ห่อกระดาษอะไรไว้ ราวกับต้องการให้ผู้รับเปิดได้เลยทันที

“เอ? ของขวัญเหรอคะ...ไม่ต้องลำบากขนาดนี้ก็ได้นี่คะ ยังไงเดี๋ยวฟ้าก็ต้องจับฉลากด้วยอยู่แล้ว”

ฟ้าพูดเชินๆ ทว่ากัณฑ์ก็เดินไปนั่งยองๆ อยู่ด้านหน้าเธอด้วยรอยยิ้มแล้ว

“ไม่ได้หรอก เพราะว่ามันพิเศษหน่อย ถือเป็นคำอวยพรจากพี่”

พูดแล้วเขาก็ยื่นกล่องนั้นให้เด็กสาว จนเธอต้องเขินไม่น้อยเพราะตอนนี้ทุกคนมองมาและยิ้มให้ สุดท้ายฟ้าก็รับของขวัญเอาไว้และจ้องมันแบบสงสัย

“ฟ้าแกะเลยได้มั๊ยคะ”

“เชิญเลยจ๊ะ”

เมื่อได้รับอนุญาตแล้วเธอก็ไม่รอช้าและเปิดของขวัญออก สิ่งที่เห็นอยู่ก็คือนาฬิกาข้อมือสีเงินทรงสี่เหลี่ยมสำหรับผู้หญิงที่ดูมีราคาอยู่ไม่น้อย แต่มันก็สวยจนฟ้าต้องยิ้มกว้างทันที

“นาฬิกาเหรอคะพี่กัณฑ์ สวยจังเลย”

“ใช่จ๊ะ” กัณฑ์ยิ้มรับ “แล้วรู้มั๊ยว่ามันหมายถึงอะไร”

“ไม่รู้ค่ะ” ฟ้าส่ายหน้า

“มันหมายถึงการเริ่มต้นใหม่จ๊ะฟ้า”

คำกล่าวนี้องที่ทำให้เด็กสาวต้องนั่งไปครู่หนึ่ง เช่นเดียวกับทุกคนที่หัน

มาสบตากันและรับรู้ได้ว่านายกันต์นั้นต้องการสื่ออะไรกันแน่

“พี่อยากให้เห็นแก่ฟ้า เพื่อบอกว่าเวลาของฟ้าที่หยุดไปนานถึงสามปีนะ มันกำลังจะกลับมาเดินใหม่อีกครั้งหนึ่ง และแน่นอนว่าจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป อีกแสนนานเลยด้วย เพราะฉะนั้นต่อจากนี้ไปก็ขอให้มีความสุขมากๆ นะ”

ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปลูบศีรษะเด็กสาวที่นั่งอยู่บนรถเข็น เธอแอบมีน้ำตาซึม แต่ก็กอดนาฬิกาข้อมือที่ได้รับมาเอาไว้อย่างหวงแหน พร้อมยิ้มหวานให้

“ขอบคุณมากนะคะพี่กันต์”

คำขอบคุณที่ออกมาจากใจนั้นก็เพียงพอให้กันต์นั้นพยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม ไม่ช้าเขาลูบหัวเธออีกครั้งเบาๆ ก่อนจะหันไปหาเพื่อนๆ ทุกคนพร้อมกับผายมือออก

“เอาล่ะพวกเรา เริ่มงานเลี้ยงได้!”

“ขอบคุณมากนะครับคุณไลต์”

เมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมงจนยามนี้ท้องฟ้ามีดสนิทและก้าวเข้าสู่ห้วงรัตติกาลในที่สุด เสียงขอบคุณที่แสนคุ้นเคยจากเพื่อนสนิทก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง นายกันต์ที่แวบออกมาคุยโทรศัพท์ข้างนอกจึงต้องชะงักและหันกลับไปมอง กระทั่งได้เห็นธารานั้นเดินตามมาหน้าร้านอาหารพร้อมแก้วน้ำสองใบ

“ขอบใจฉันเรื่องอะไรเล่า ฉันไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”

กันต์พูดยิ้มๆ พลังรับแก้วใบหนึ่งมาถือไว้ ธาราหัวเราะหึ

“ก็งานเลี้ยงนี่นะ อันที่จริงแล้วคุณตั้งใจจะจัดขึ้นเพื่อยัยฟ้าไม่ใช่หรือครับ”

“ก็...นะ”

กันต์ยกไหล่ ก่อนจิบน้ำผลไม้ที่ได้รับมา

“ยัย! น้ำอะไรเนี่ย รสชาติพิลึกอะ”

“เห็นว่าเป็นน้ำมะเขือเทศนะครับ ผมว่าก็อร่อยดีนะครับ”

“ฉันว่ารสชาติรับรสนายเพี้ยนแล้วละเรนนี่”

ว่าแล้วกันต์ก็หันไปแลบลิ้นทางอื่น คล้ายจะเติมกลิ่นกับรสชาติที่ค้าง

อยู่ในปาก

ไม่นานนักเขาจึงหันกลับไปมองด้านในร้านผ่านหน้าต่างอีกครั้ง จนได้เห็นทุกคนที่สนุกสนานกับงานเลี้ยงกันเต็มที่ ถึงขนาดที่นายโรม แพนของเกศรานั้นไปหาเครื่องคาราโอเกะมาร้องกันจนได้ ซึ่งดูแวแล้วพวกพี่แกจะจัดเต็มกันลากยาวไปจนถึงเที่ยงคืนเพื่อเคาน์ดาวน์ฉลองปีใหม่มั้ยให้สมบุญรึมแบบอย่างแน่นอนที่สุด

“สูดหายใจกันเลยนะนั่นนะ ดูคุณหมอคียี่สิ เต็มซะไม่ห่วงสวยเลยเห็นมั้ย”

กันต์ต้องแบะปากเพราะคุณหมอคียี่ตาดูจะปล่อยเนื้อปล่อยตัวสนุกสนานเต็มที่ หรือไม่ก็อาจเป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์อ่อนๆ ที่เธอดื่มไป

“น่าจะเมาแล้วละครับ สงสัยผมคงต้องขับรถไปส่งเหมือนเคย”

“อ้อเหอ”

กันต์ตั้งใจลากเสียงกวนประสาทใส่ จนทำให้ภารานั้นหันมามองเขม็ง

“ทำไมเหอครับ”

“เปล่านี่ ฉันยังไม่ทันจะได้พูดอะไรเลยนะ...แค่คิดว่าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วพาฟ้าไปส่งที่โรงพยาบาลเสร็จก็น่าจะสบายแล้ว ไปนอนค้างที่คอนโดฯ ของคุณหมอเธอซะหน่อยจะเป็นไรไปจริงมั้ยละ เมื่ออะไรต่อมิอะไรมันจะ...”

ว่าแล้วก็ยกนิ้วลากวนไปมาแบบกวนๆ จนนายธราต้องแบะปากใสนี้รู้ได้เป็นอย่างดีเลยว่าเจ้าเพื่อนตัวแสบกำลังจะสื่ออะไรกับเขากันแน่

“เมื่อไรคุณจะมาเลิกกวนเข้ามาเรื่องนี้สักทีครับคุณไลต์”

“วอะไร ฉันก็แค่เห็นแล้วรำคาญใจพวกปากไม่ตรงกับใจเท่านั้นเอง”

กันต์ยกไหล่

“รู้สึกตั้งแต่มีแฟนนี้จะวางทำหน้าที่เลยนะครับคุณนี่”

ได้ยินแบบนี้แล้วกันต์จึงลอยหน้าลอยตาทำเป็นไม่สนใจ ฝืนจับน้ำมะเขือเทศไปอีกอีกหนึ่ง ก่อนทำหน้าที่สยดสยองให้เห็น เรียกรอยยิ้มจากธราว่าได้เป็นอย่างดี

“แล้วนายล่ะเป็นไงบ้างเรนนี่ เรื่องงานนะ ตอนนี่คืบหน้าไปถึงไหนแล้ว”

“ตอนนี้ก็เริ่มอยู่ตัวแล้วละครับ ตอนแรกเขาก็โวยวายกันใหญ่ที่หยุดงานไปนาน แต่พอกลับไปสักระยะ เขาก็โอเคกันหมดนะครับ ไม่ต้องห่วงหรอก...ผมนะสเปเชียลลิสต์อยู่แล้ว”

“จ๋า”

กัณฑ์ลากเสียงคล้ายอ่อนใจ ตอนแรกเขาเองก็เป็นห่วงธรรมาอยู่ไม่น้อย เพราะตอนที่ฟ้าป่วยนั้นเจ้าหมอนี้ก็ลาออกจากการงานและตัดสินใจเข้าไปเล่นเกมอยู่ในโลก EO เต็มตัว จนสภาพร่างกายที่ต้องออนไลน์อยู่ตลอดเวลาในขณะนั้นดูแย่ไปหมด แต่พอฟ้าหายดี หมอนี้ก็เริ่มกลับมาใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ปกติกับเขาเสียที ต่อให้ผู้คนนั้นให้ความสำคัญกับโลก EO มากแค่ไหน แต่สุดท้ายแล้วโลกในชีวิตจริงก็เป็นอะไรที่สำคัญที่สุดอยู่ดี

เดิมทีธรรมาทำงานเป็นคอลัมนิสต์ให้นิตยสารฉบับหนึ่ง และดูเหมือนว่าจะโด่งดังในนามปากกา ‘สายน้ำสีเทา’ ซึ่งเขียนถึงเรื่องราวในกระแสสังคมที่วัยรุ่นชอบอ่านมากที่สุดทีเดียว โชคดีที่หมอนี้เป็นคนมีฝีมือ ทางนิตยสารนั้นก็เลยยินดีอ้าแขนรับกลับเข้าไปทำงานใหม่ แม้ว่าก่อนหน้านี้เสียแจะอาร์ตแตกลาออกไปตั้งๆ ก็ตาม

“แล้วฟ้าล่ะ จะออกจากโรงพยาบาลได้ตอนไหนหรือ” กัณฑ์ถามขึ้นอีก

“คงอีกสักระยะนั่นแหละครับ อย่างน้อยๆ ก็จนกว่าสมองจะกลับเป็นปกติ แล้วก็เดินได้คล่องกว่านี้ แต่คุณหมอบอกว่าที่เมื่อยๆ คุณน่าจะท่านบอกว่าอีกไม่นานเกินเดือนหรือสองเดือนนี่ละ”

“ไม่ต้องย่ำว่าเมื่อยๆ ก็ได้” กัณฑ์แบะปาก

“ก็นั่นแหละครับ ยังไงซะตอนนี้คุณศึภาก็ช่วยดูแลให้อีกแรง คงหายห่วงแล้วละ” ธรรมายิ้มว่า “อ้อ! อีกเรื่องนะครับ สัปดาห์หน้าฟ้าจะเริ่มกลับเข้าไปในโลก EO ได้แล้ว คุณหมอบอกว่าสมองของฟ้าพร้อมเข้าออนไลน์แล้ว และจะเป็นการช่วยให้สมองเธอฟื้นตัวไวขึ้นด้วยครับ”

“หรือ จันพวกเราก็เตรียมออกไปผจญภัยกันได้อีกแล้วสินะ”

กัณฑ์ยิ้มว่า ดีใจอยู่ไม่น้อย เพราะอันที่จริงตอนนี้เขาเองก็ไม่ค่อยมีเวลาไปเยี่ยมฟ้าที่โรงพยาบาลเท่าไรนัก การได้เจอเธออีกครั้งในโลก EO นั้นถือว่า

ไม่เลวเลยทีเดียว

ทว่าเมื่อพูดมาถึงตรงนี้จู่ๆ ธาราก็นิ่งไป ก่อนล้วงมือลงไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบ้าง

“จะว่าไป ถ้าพูดถึงเรื่อง EO แล้ว ผมมีอีกเรื่องสำคัญที่ต้องบอกคุณนะครับคุณไลต์ เป็นเรื่องที่ผมเพิ่งได้ทราบข่าวมาเมื่อวานนี้ ก่อนที่เราจะออฟไลน์นะครับ”

“หือ?”

กัณฑ์เลิกคิ้วขึ้นพลางหันไปสบตากับเพื่อนรัก แลเห็นว่าสีหน้าของธารานั้นดูจริงจังขึ้นไม่น้อย กระทั่งเขาได้เปิดหน้าจอโทรศัพท์ขึ้น และเลื่อนหาข้อมูลอะไรบางอย่าง ก่อนยื่นมันให้กัณฑ์ดู

“อะไรละเนี่ย” กัณฑ์หรีตตามอง “สร้อยคองั้นหรือ?”

“เป็นสร้อยคอธาตุดิน แบบตีบวกหกสล๊อต นะครับ เมื่อวานผมไปขอซื้อต่อมาจากเพื่อนที่ทำธุรกิจด้วยนะ”

“หกสล๊อต?!”

กัณฑ์ถึงกับร้องเสียงหลง รีบคว้าข้อมูลดังกล่าวมามองให้ชัดๆ หากพูดถึง สล๊อต (Slot) แล้ว มันก็คือช่องว่างในไอเท็มที่สามารถเอาการ์ตมอนสเตอร์หรือผลึกเวทมนตร์ต่างๆ ใส่เข้า เพื่อเพิ่มความสามารถให้ไอเท็มชิ้นนั้นๆ และยิ่งไอเท็มชิ้นไหนมีจำนวนสล๊อตมาก ก็หมายถึงราคาจะยิ่งแพงขึ้นไปด้วย

ไอเท็มทั่วไป โดยเฉพาะเครื่องประดับนั้นจะเจาะสล๊อตได้เต็มที่สี่ช่อง ทว่าไอเท็มที่อยู่ในมือนายกัณฑ์นั้นกลับเจาะได้ถึงหกสล๊อต ซึ่งถือว่าเป็นไอเท็มระดับ SSS เลยทีเดียว!

“ไอ้โห!” กัณฑ์ร้องขึ้น “นี่ของดีมากเลยนะ งานเนียบสุดๆ ออปชั่นของมันก็อยู่ในระดับสูงมาก ถ้าเจ้าราฟมาเห็นนี่มีอีกจกเลยแหละ หมอนั่นทำได้เต็มที่แค่สี่สล๊อตเองนะเนี่ย...เพื่อนนายเป็นคนสร้างขึ้นมาหรือ?”

“ก็...ไม่เชิงครับ คือว่าเขาไปซื้อมาจากคนอื่นนะ”

ธาราพูดไม่ค่อยเต็มเสียงนัก กัณฑ์จึงต้องเงยหน้าขึ้นสบตาด้วย

“นายอยากจะทำอะไรกันแน่ เรนนี่”

“นี่คุณไม่คุ้นจริงๆ เหรอครับ ใส่อ้อยคอแบบนี้ละ”

กนต์ต้องเลิกหัวขึ้นกับคำถามย้อนนั้น เขาเพ่งมองสร้อยคอระดับสูงตรงหน้าอีกครั้งโดยพิณีจ กระทบจับสังเกตุอะไรบางอย่างได้ เขาจึงขยายภาพให้ใหญ่ขึ้น และจ้องเขม็งไปยังตัวผลึกของสร้อยคอเส้นนี้ ซึ่งหากเพ่งดีๆ จะเห็นรอยสลักเล็กๆ สีขาว ที่เป็นรูปสุนัขหันข้างกับตัวหนังสือ “S”

“สัญลักษณ์นี้มัน?”

“เห็นแล้วสินะครับ” ธารายืมร่าทันที “ครั้งแรกที่เห็นผมก็ออกไปเหมือนกัน แต่ยิ่งมองก็ยิ่งมั่นใจว่าใช่ ไม่ผิดแน่นอนครับ”

กนต์ดูจะอึ้งไปไม่น้อย แต่พอผนวกข้อมูลทั้งหมดเข้าหากัน เขาก็พอจะสรุปเรื่องทั้งหมดได้

“จะว่าไปมันก็เข้าเค้าอยู่นะ เพราะคนที่สร้างเครื่องประดับเกรดสูงขนาดนี้ได้มีแค่คนเดียวเท่านั้น”

“ใช้มั้ยล่ะครับ”

ธารายืมร่าทันที เช่นเดียวกับกนต์ที่เงยหน้าขึ้นมาสบตาด้วย จนทั้งคู่ต่างแย้มรอยยิ้มแห่งความยินดี รวากับทั้งสองคนนั้นเฝ้ารอจะตามหาเบาะแสนี้ให้เจอมาเนิ่นนานแล้ว

“เพื่อนของนายไปซื้อสร้อยคอนี้มาจากที่ไหน”

คำถามนั้นทำให้ธาราหัวเราะหึ

“เมืองเอเนียสที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ครับ เป็นเมืองทะเลทรายที่ขนาดค่อนข้างใหญ่ทีเดียว คิดว่าคงตามหาเขาได้ยาก แต่มีเบาะแสแบบนี้ไม่น่าจะเกินมือพวกเราครับ”

“ดีละ” กนต์ยิ้มอย่างยินดี “ตอนนี้อะไร? ก็ลงตัวไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้นได้เวลาที่เราจะขึ้นเป้าการเดินทางครั้งต่อไปกันเสียที จริงมั๊ยเรนนี่”

“เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุดครับ”

ว่าแล้วกนต์ก็ก้มลงจ้องมองภาพไอเท็มระดับสูงในมืออีกครั้ง ก่อนหัวเราะหึ

“ในที่สุดก็เจอเสียที เทพอสูรคนที่สาม”

1

ออริบิ

“ยินดีต้อนรับสู่โลก EO ค่ะ นายท่าน!”

เสียงประสานกันของเหล่าสาว ๆ พนักงานประจำร้านสวีตเนสดังขึ้นอย่างเสนาะหู พร้อมกับกับร่างของนายกันต์ ที่ออนไลน์เข้ามาเผลออยู่ในเซฟโฮม ซึ่งก็คือร้านขายสมุนไพรแบบคาเฟ่ ที่ตอนนี้เริ่มกลายเป็นร้านกาแฟครบวงจรที่เปิดให้บริการยี่สิบสี่ชั่วโมง ประกอบกับบริการนวดสปาในราคาเบาๆ อีกด้วย

กันต์ยิ้มรับเสียงหวานเหล่านั้น และมองเหล่าพนักงานสาว NPC ประจำร้านทั้งสามคน อันประกอบไปด้วย เจน มีล่า และเมเปิล ที่มารวมตัวกันทันทีเมื่อเจ้านายเผลอเข้ามาเกมมา ชายหนุ่มยิ้มรอยยิ้มรับพวกสาว ๆ ที่ล้วนอยู่ในเครื่องแบบประจำร้านสวีตเนส ซึ่งเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงรัดรูปสีดำ และผ้ากันเปื้อนสีขาวที่มีตัวหนังสือเขียนชื่อร้านเอาไว้ด้วย

“เป็นยังไงบ้างสาว ๆ ฉันไม่ได้เข้ามาที่ร้านตั้งหลายวัน คงเหนื่อยแฉ่เลยสินะ”

คำทักทายนั้นทำให้พวกสาว ๆ ยิ้มร่ากันเลยทีเดียว

“ไม่หรรอค่ะ พอทำไปเรื่อยๆ จนอยู่ตัว มันก็กลายเป็นเรื่องปกติไปแล้วละค่ะ...คือรุ่นจนเป็นเรื่องปกติ”

คำกล่าวนั้นมาจากสาวน้อยที่ชื่อเจน เธอเป็น NPC สาวนักขายผู้มีผมยาวสีทองและรวบเป็นหางม้าหลวมๆ ด้วยหน้าที่ที่น่ารัก ก็ยิ่งทำให้เธอเป็นยอดนักขายที่มีพวกหนุ่มๆ มาใช้บริการร้านสวีตเนสเพียงเพื่อขอให้ได้เจอหน้าแม่ NPC สาวสวยคนนี้นักเลยทีเดียว

“นั่นสินะคะ นายท่านนะนานๆ ที่จะแวะเวียนเข้ามาที่ร้านสักที คงเดาไม่ออกหรอกว่าพวกเราต้องทำงานกันหนักแค่ไหนบ้าง ถึงช่วงระยะเวลาต่างๆ จะมาพักอยู่ที่นี้ตลอด แต่ก็เอาแต่นั่งทำงานอยู่ข้างบน แทบไม่ได้แวะลงมาด้านล่างเลยนี่ เนอะพวกเรา”

อีกหนึ่งสาวผมทองที่น่ารักไม่แพ้กันอย่างมีล่านั้นเอ่ยขึ้นบ้าง รอยยิ้มน่ารักของ NPC คนสวยที่รับหน้าที่ดูแลเรื่องนวดสปาในร้านนั้นทำให้กันต์พอจะเข้าใจเลยว่า ทำไมลูกค้าที่มาใช้บริการนวดสมุนไพรถึงมีเยอะไม่แพ้กัน

“รุ่นขนาดที่ฉันเองก็ใช้ทักษะปรุงยากับทำอาหารจนมือเป็นระวงเลยล่ะ”

ขณะที่อีกหนึ่งสาวมาดขรึมอย่างเมเปิล เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เธอผู้มีผมสั้นสีดำคนนี้รับหน้าที่ผลิตไอเท็มทุกชิ้นในร้านสวีตเนสแทนนายกันต์ แม้จะไม่ได้มีหน้าตาสะสวยเหมือนอีกสองสาว แต่ฝีมือในการผสมไอเท็มก็อยู่ในระดับที่กันต์วางใจได้ โอกาสในการผสมไอเท็มล้มเหลวของสาวคนนี้มีอยู่เพียง 5 เปอร์เซ็นต์ เท่านั้นเอง ซึ่งมันก็ทำให้กันต์ประหยัดค่าวัสดุไปได้มากเลยทีเดียว

ซึ่งพอได้เห็นพวกสาว ๆ ประจำร้านพร้อมใจกันบ่นแบบนี้ กันต์ก็เลยได้แต่ส่ายหน้าด้วยรอยยิ้ม

“บ่นกันมากขนาดนี้ สงสัยจะไม่อยากได้ของขวัญที่ฉันเตรียมมาให้ซะละมังนี่...หือ?”

“นายท่านชื่อของขวัญมาให้พวกเราด้วยหรือคะ!”

พอได้ยินคำว่าของขวัญ กันต์นั่นเอง พวกสาว ๆ ก็มีดวงตาส่อง

ประกายแวววาว ก่อนรีบไปเกาะแขนของผู้เป็นนายเอาไว้ทันที เห็นดั่งนั้นแล้ว ก็นั่งกอดยิ้มไม่ได้ เขาจึงเปิดหน้าต่างไอเท็มและยื่นกล่องของขวัญที่ห่อมาอย่างเรียบร้อยให้สาว ๆ ทั้งสามคน

“ถือซะว่าเป็นโบนัสปีใหม่ก็แล้วกัน พวกเธออุตสาหะขยันขันแข็ง ทำงานให้ฉันเป็นอย่างดีขนาดนี้ ถ้าไม่มีอะไรตอบแทนให้ก็ออกจะดูใจร้ายไปหน่อยจริงมั้ยล่ะ”

“รั๊กนายท่านที่สุดเลย!”

ว่าแล้วร้องกันเสียงใส ก่อนรีบแกะกล่องของขวัญ

“ว้าว! ของฉันเป็นตุ้มหูเพชรสีลอนด้าเหวอคะ สวยจัง!”

แม่สาวนักรบเจนน้อยเสียงใสพลางเอาตุ้มหูมาลองแนบหูให้เพื่อนๆ เห็น

“อู๊ย! ของฉันเป็นผ้าพันคอไหมนางเบมอสด้วยละคะ เนื้อดีจังเลย”

ส่วนมีล่านั้นยิ้มกว้าง รีบเอาผ้าพันคอสีทองพันรอบคอด้วยรอยยิ้มกว้าง

“กำไลข้อมือดิกซี่อีวิล...ขอบคุณมากนะคะนายท่าน”

แม้จะมีเพียงรอยยิ้มเล็กๆ ตรงมุมปากของเมเบิล แต่ก้นตึกก็พอจะมองออกว่าแม่สาวนักรบย้านั้นดีใจมากแค่ไหนที่ได้รับของขวัญเป็นกำไลหายากทำเป็นรูปหัวกะโหลกสีทอง

“ทีนี้พอจะหายเหนื่อยจากการทำงานได้รึยัง สาว ๆ”

“เป็นปลิดทิ้งเลยค่า!”

ทั้งสามสาวประสานเสียงกันด้วยรอยยิ้มร่าเริง จนก้นตึกพยักหน้ารับอย่างพอใจ แน่ใจว่าของขวัญที่เขาเพิ่งซื้อแจกเหล่า NPC ของตัวเขานั้นล้วนเป็นของระดับ S ที่มีราคาแพงหวดเหยียบล้านขึ้นไปทั้งนั้น แต่สำหรับเทพอสูรแล้ว มันคือเม็ดเงินที่คุ้มค่าต่อการลงทุนอย่างแน่นอนที่สุด

เพราะการเลี้ยงดู NPC นั้นจำเป็นต้องทำให้อารมณ์ของพวกเธอดีอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมันจะส่งผลต่องานที่เขามอบหมายให้ทำเป็นอย่างมาก ยิ่งพวกเธออารมณ์ดีแค่ไหน งานก็จะยิ่งออกมาดีเท่านั้น มิหนำซ้ำยังมีระบบให้ของขวัญสำหรับ NPC อีกด้วย และแต่ละคนก็จะมีสกินไม่เหมือนกัน หากสามารถนำของที่ถูกใจมามอบเป็นของขวัญให้พวกเขาได้ละก็ ค่าความสัมพันธ์

ระหว่าง NPC กับเจ้านายก็จะเพิ่มมากขึ้น และยิ่งค่าความสัมพันธ์เยอะ ก็จะยิ่งใช้งานได้ง่ายและมีประสิทธิภาพมากขึ้นไปด้วยนั่นเอง

เป็นระบบเล็กๆ น้อยๆ ที่เกม EO ใส่ใจกับความรู้สึกของ NPC จนชวนให้กันตรึสึกว่าตัวเองเล่นเกมจับสาวอยู่ไม่มีผิด แต่ถ้าผลลัพธ์มันโอเค นักลงทุนอย่างเขาก็ยินดีจ่ายอยู่แล้ว ซึ่งเมื่อมองจากผลกำไรในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาล่ะก็ ค่าของขวัญที่จ่ายให้พวกสาวๆ นั้นดูจะเป็นเศษเงินไปเลย

“แล้วยัยแคทล่ะ อยู่ที่ไหน”

กันต์เอ่ยขึ้นพลางมองไปรอบๆ และยังไม่เห็น NPC คนสุดท้ายที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการร้านสวีเดนสแห่งนี้ เขาเองก็เตรียมของขวัญอย่างดีไว้ให้แม่สาวหูแมวเช่นเดียวกัน คำถามนี้เองที่ทำให้เอาสามสาวหันมามองหน้ากันด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ

“...ถ้าหมายถึงพี่แคทล่ะก็”

“ย...ยินดีต้อนรับคะนายท่าน!”

ยังไม่ทันที่เจนนจะได้ตอบคำถามนั้น ร่างบางของสาวน้อยอีกคนก็วิ่งพรวดพราดเข้ามาด้านในร้านสวีเดนส พร้อมตะโกนเสียงแหลมสูง ทำให้กันต์ต้องหันไปมอง แลเห็นแม่สาวที่มีหูและหางแมววิ่งเล็กล็กเข้ามาหาหน้าตาตื่นเท่าที่ตนเองกันต์จึงหรีตาลงทันที

“นี่แม่สาวน้อย เป็นผู้จัดการร้านแท้ๆ ทำไมปล่อยให้ลูกน้องเฝ้าร้านแล้วหายออกไปอย่างนี้หือ”

คำถามจากเจ้านายทำให้แคทที่มีอาการหอบน้อยๆ ต้องเหมองไปทางอื่น

“ก...ก็ตอนนี้มันไม่มีลูกค่านี่คะ แคทก็คำนวณเวลาเอาไว้หมดแล้ว ตอนกลางคืนนะลูกค่าน้อยจะตายไป แค่สามคนนี้ก็ดูแลได้อยู่แล้วละคะ”

ว่าแล้วแม่สาวหูแมวกก็ทำเป็นผิวปากไม่รู้ไม่ชี้ กันต์เหลือบมองในร้านที่ยังไม่มีลูกคามาใช้บริการอย่างที่แม่ NPC สาวแมวคนนี้พูดก็จริง แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลที่จะมาอ้างได้ จึงเอ้อมมือไปบีบจมูกเธอเอาไว้

“รู้สึกว่ตั้งแต่ยัยไอมีร่างเป็นของตัวเองนี้ พวกเธอสองคนจะชอบชวน

กันออกไปเถลไถลอยู่เรื่อยเลยนะ”

“เมี้ยว!”

สาวแมวร้องเสียงหลง ส่วนนายกันตึกก็ขำเล็งมองอีกด้านหนึ่ง ตรงประตูทางเข้าด้านหน้าร้าน ซึ่งมีร่างของคนสองคนแอบมอมตะคุ่มๆ อยู่ เพียงเท่านั้นเองเขาก็ถอนใจอย่างปลงตก

“ไม่ต้องแอบ เข้ามาในนี้เดี๋ยวนี้ ทั้งคู่เลย!”

ชายหนุ่มออกคำสั่ง ทำให้ร่างทั้งสองนั้นสะดุ้งโหยง สุดท้ายก็ค่อยๆ เดินเอื่อยๆ เข้ามาด้านในร้านสวีตเนสด้วยท่าทางสำนึกผิดอยู่ไม่น้อย แน่จนลละว่าหนึ่งในนั้นก็คือเด็กหญิงร่างเล็กผู้มีเรือนผมสีแดงเพลิง ในชุดเดรสสีชมพูแบบมีฮูดคลุมศีรษะเป็นรูปหูแมว พร้อมกับตุ๊กตาลูกเจี๊ยบสีเหลืองที่เธอถือเอาไว้

“ม...ไม่เห็นจะต้องทำเสียงดูเลยนี่!”

เด็กน้อยที่ดูแล้วน่าจะจะมีอายุราวๆ แปดขวบเอื่อยขึ้นก๊อๆ กล๊อๆ แม้จะดูน่ารัก แต่สิ่งที่แฝงอยู่ในร่างเล็กๆ นี้กลับเป็นมอนสเตอร์ระดับบอส ราชีนีลาเมีย ที่แปลงร่างเป็นเด็กน้อยได้ ดวงตาสีอำพันสบจ้องกับกันตึกผู้เป็นเจ้าของก่อนพยายามฉีกยิ้มสู้

“ไม่ต้องมาทำหน้าที่เป็นเลย ฉันบอกก็แล้วว่าตอนกลางคืนห้ามออกไปสู้อกับมอนสเตอร์ด้านนอกเด็ดขาด ไม่รู้หรือไม่ว่ามอนสเตอร์กลางคืนนะมันอันตรายมากแค่ไหน”

“แต่ตอนนี้เลเวลของเราเพิ่มขึ้นมากแล้วนะ เราน่ะสู้กับพวกนั้นได้สบายมาก!”

เด็กน้อยยิ้มแฉ่งคล้ายจะจວด แต่กันตึกกลับไม่สนุกไปด้วย เขาจึงเอื้อมมือลงไปบีบจมูกแมตัวน้อยอีกคน จนคุณเธอถึงกับดิ้นพรวดๆ

“นั่นไม่ใช่ปัญหาเข้าใจมั๊ย ยัยตัวแสบ”

“อ...อ้อยเอาอะ!”

เห็นท่าทางคล้ายไม่สำนึกผิดของลามี่แล้วกันตึกก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนเงยหน้าขึ้นจ้องมองแมสาวอีกคนที่กำลังจะถูกคาดโทษในไม้ขำ ร่างบางสะดุ้งเล็กๆ

และยิ้มรับทันที

“เธอเหมือนกัน เพิ่งมีร่างมาได้ไม่นาน เลเวลก็ยังน้อยอยู่ ยังคิดจะฆ่าออกไปสู้กับมอนสเตอร์ตอนกลางคืนอีก ฉันอนุญาตให้เธอออนไลน์ได้ตอนที่ฉันออฟไลน์ก็จริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันอนุญาตให้เธอออกไปต่อสู้อันตรายโดยไม่มีฉันไปด้วย เข้าใจมั๊ยไอ้”

“ค่า...”

เสียงหวานตอบรับคล้ายกับจะรับไปส่งๆ เท่านั้นเอง เธอเป็นหญิงสาวรูปร่างเล็ก ผอมยาวสีดำถูกรวบเป็นมวยไว้ด้านหลัง และสวมแว่นตากรอบเล็กสีเงินเอาไว้ด้วย โบน้าหวานสวยนั้นดูชุกชอนอยู่ไม่น้อยในตอนยิ้มอย่างสำนึกผิด เธอสวมเสื้อคลุมสั้นๆ สีเขียวทับลงบนเสื้อเชิ้ตและกางเกงขาสั้น และยังคงสวมรองเท้าหนังยาวขึ้นมาถึงหัวเข่า โดยรวมแล้วเป็นการผสมผสานระหว่างชุดของเลขาฯ สาว กับชุดนักผจญภัยได้อย่างลงตัวไม่หยอก

“เห็นรับปากแบบนี้ทุกที สุดท้ายก็จ้องจะไปหาเรื่องเจ็บตัวอยู่เรื่อย”

“คนพูดนี้ไม่เคยหาเรื่องตายละ” หญิงสาวหันไปรำพึงอีกทาง

“ว่าไงนะ”

“เอ๊ะ? เปล่านี่คะ ไอ้ไม่ได้พูดอะไรสักหน่อย”

ว่าแล้วก็หันมายิ้มหวานเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้กันต์ได้แต่ถอนใจ ยาวเหยียด นึกอ่อนใจกับ A.I. สาวของเขาที่ไม่ว่าเมื่อไรก็มักมีช่วงเวลาเอาแต่ใจตัวเอง ชวนให้หงุดหงิดแบบนี้เสมอ

มันก็เป็นเวลาหลายเดือนแล้วละ หลังจากเขาพยายามจนทำให้ไอ้มีร่างกายได้เช่นนี้ แน่ขนัดว่าส่วนหนึ่งมันเป็นผลลัพธ์จากการที่เขาได้ขอไอ้เท็ม แอนดรอยบอดี เป็นรางวัลชนะเลิศในทัวร์นาเมนต์ออฟฮีโร่ เมื่อหกเดือนที่แล้วนั่นเอง ซึ่งหลังจากนั้นก็จะไปทำควีสต์ย้ายดวงวิญญาณ เพื่อให้ A.I. ไปสิงในแอนดรอยบอดี และมีร่างเป็นมนุษย์ได้นั้นก็กินเวลานานและยุ่งยากเอาเรื่อง แต่สุดท้ายก็ลงเอยด้วยดี ยามนี้แม้ A.I. ตัวแสบจึงได้มีร่างเป็นของตัวเองกับเขาเสียที

ตั้งแต่ตอนนั้นมา แม่เจ้าประคุณก็พยายามเร่งเก็บเลเวล เพื่อเร่งให้ทัน

ตัวเขาและจะได้ไปช่วยกันต่อสู้ได้อย่างเต็มที่เสียที คิดที่ว่าการเก็บเลเวลให้แอนดรอยบอดีถือเป็นเรื่องค่อนข้างยาก เพราะว่าหาลอตค่าประสบการณ์นั้น ยาวกว่าผู้เล่นทั่วไปถึงสี่เท่า ทำให้ตอนนี้เลเวลของไอจึงมีอยู่แค่ 20 กว่าๆ เท่านั้นเอง จึงไม่แปลกเลยที่เธอมักหนีออกไปเก็บเลเวลในตอนกลางคืนบ่อยๆ

ก็แน่ละ เพราะตอนนี้ตัวเธอก็เลเวลปาเข้าไปตั้ง 75 แล้ว แกมแม่ ลามีเห็นเสียบๆ แต่ก็เลเวลพุ่งขึ้นมาสูงถึง 53 แล้วด้วย จึงทำให้เขามักใช้งาน ลามีมากกว่าไอในการต่อสู้ ไอในตอนนี้เองก็เลยมีหน้าที่สนับสนุนด้านหลังหรือช่วยเรื่องข้อมูลในการต่อสู้มากกว่า เธอเองก็เลยอยากรีบทำให้ตัวเองเก่งไวๆ เพื่อจะได้ช่วยเหลือเจ้านายได้เต็มที่นั่นเอง

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่ต้องรีบร้อนเก็บเลเวลขนาดนี้ก็ได้ ค่อยๆ เป็น ค่อยๆ ไปก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลยจริงๆ อีกอย่างไอแอนดรอยบอดีนั้นนะ ถ้าเกิดมันเสียหายขึ้นมาเนี่ยงานข้างกว่าอีกนะ วัตถุดิบที่ใช้ซ่อมนะหายากมาก แกมยังแพงหูฉี่อีกด้วย อุตส่าห์ได้ร่างมาใช้ทั้งที ถนอมมันหน่อยเข้าใจมั๊ยเนี่ย”

กัณฑ์พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ ก้อนวางมือไว้บนศีรษะ A.I. ของเขาและขยับเบาๆ เป็นการหยอก ไอก็ได้แต่พยักหน้ารับจ้อยๆ เท่านั้นเอง

“เข้าใจแล้วค่า ทีหลังไอจะระวังค่ะ”

“ดีมาก” กัณฑ์ยิ้มรับอย่างพอใจ “แล้วก็ทีหลังอย่าพ่ายแคไปเสีย ด้วยรู้มั๊ย เพราะว่าแม่นี้เป็นแค่ NPC ที่ไม่มีทักษะในการต่อสู้อะไรเลย ถ้าออกไปนอกเมืองแล้วมันอันตราย”

“อ้อ! ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะคุณโลดท์ ฉันเอาตัวรอดได้ อีกอย่างสองคนนี้ เขาก็ปกป้องฉันเป็นอย่างดีอีกด้วย”

แคทรีบอออกตัวเพราะกลัวว่าเพื่อนๆ จะโดนดูเพราะให้เธอไปด้วย

“ฉันไม่ได้ห่วงเธอ แต่ฉันห่วงเงินในกระเป๋าของฉัน ถ้าเธอตายนะค่า ชูบชีวิต NPC ในสังกัดมันแพงจะตายไป ยิ่งพวกระดับสูงๆ แบบเธอนะยิ่งแพง แล้วฉันก็ซีก็เกี่ยวเทรน NPC คนใหม่มาเป็นผู้จัดการร้านแล้วด้วย”

ไอ้ความเป็นห่วงเป็นใยเมื่อครู่เหมือนเป็นเรื่องโกหก ความเป็นจริงอันแสนโหดร้ายตามประสาเทพอสูรนั้นทำให้แคทเทบจะตีใจจนน้ำตาไหล ที่มี

เจ้านายประเสริฐถึงเพียงนี้

“ฟังแล้วแคทก็มีกำลังใจทำงานขึ้นมากเลยล่ะค่ะ!” แม่แมวสาวกระแทกเสียง

“ฉันล้อเล่นนะ ยังไงครั้งหน้าก็ระวังให้มากกว่า เข้าใจมั๊ย”

“ค่ะ”

พอได้เห็นท่าทางที่วางายขึ้นมาแล้วกันต๊ะจึงยิ้มและยื่นของขวัญชิ้นสุดท้ายให้ NPC สาว ซึ่งแคทก็ยิ้มร่าทันทีเมื่อได้รับของขวัญ ซึ่งมันก็คือปลอกคอแมวสีดำที่มีป้ายชื่อสีทองเป็นรูปปลาอยู่ด้านหน้า เห็นเท่านั้นเองแม่แมวสาวก็ดีใจเป็นการใหญ่ รีบเอามาทาบคอแทบไม่ทัน

“ทุกคนได้ของขวัญหมดเลยดีจัง...นี่ๆ แล้วของขวัญเราล่ะ”

ลามี่ดึงกางเกงเจ้านายเพื่อเรียกร่องสีทริของตัวเองบ้าง กันต๊ะถึงกับก้มลงเบะปากทันที

“ไอ้เงินที่เธอเอาไปฝากญาติเพื่อซื้อเค้กก็โก๋นั่นมันยังไม่พออีกหรือไงหือ ยัยเปี้ยก”

“ขี้ต๊ะคะ! อีก็อย่างอย่าเรียกเราว่าเปี้ยกนะ!”

กันต๊ะแทบไม่สนใจเสียงโวยวายของแม่เด็กน้อยนั่นเลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งมีลูกค้าคนแรกของวันเปิดประตูร้านเข้ามา เสียงกระดิ่งแว่วเสนาะหูเพียงเท่านั้นเองพนักงานสาวทั้งสี่ก็ประสานเสียงกล่าวทักทายลูกค้า ก่อนวิ่งไปทำงานของตนด้วยกำลังใจเต็มเปี่ยม เพราะต่างสวมของขวัญประดับบนร่างกันหมดแล้ว

เห็นดังนั้นแล้วกันต๊ะจึงยิ้มอย่างพอใจ ก่อนส่งสัญญาณให้ไอ้กับลามี่เดินหลบไปนั่งที่โต๊ะด้านหลังสุด ที่ค่อนข้างจะลับสายตาคน

“มีข้อความอะไรส่งมาถึงฉันบ้างมั๊ยไอ้”

“มีค่ะ”

ไอ้ตอบเสียงใสขณะที่ทั้งคู่นั่งบนเก้าอี้โซฟา ส่วนลามี่นั้นวิ่งร่าไปอ่านหาของกินกับแคท

“ตอนนี้มีทั้งหมดสามข้อความส่งมาถึงนายท่าน จะเปิดดูเลยมั๊ยคะ”

“อ้อ! ส่งมาเลย”

กัณฑ์พยักหน้า ไอทีตอนนี้กลายเป็นเลขาฯ ที่สัมผัสตัวตนได้นั้นพยักหน้ารับก่อนเปิดหน้าต่างข้อมูลขึ้นและผลักมันส่งไปให้เจ้านายทันที...อันที่จริงเขาจะเปิดข้อมูลพวกนี้ดูเองก็ได้ แต่พอมีไอออกมาช่วยแบบนี้แล้ว มันก็รู้สึกว่าการปล่อยให้แม่ A.I. สวาททำหน้าที่ของเธอนั้นให้ความรู้สึกดีแบบแปลกๆ

“อ้อ...เรเน่บอกรว่าขอเคลียร์ธุระก่อนแล้วจะมามาหาที่นี้มันเหวอ” กัณฑ์อ่านออกเสียง ก่อนปิดไปฉบับหนึ่ง “ส่วนแบ่งก็บอกไว้...”

พออ่านข้อความที่ถูกส่งมาแล้ว คำพูดของนายกัณฑ์ก็หายไป หลงเหลือไว้เพียงสีหน้าที่แสดงอาการแข็งอย่างปิดไม่มิดกันเลยทีเดียว เห็นดั่งนั้นแล้วไอที่ลอบมองอยู่ก็ต้องกลั้นยิ้ม

“ปกติก็อยู่ด้วยกันตลอดเวลาจนตัวจะติดกันอยู่รอมร่อ ปล่อยให้เธอไปทำธุระของตัวเองบ้างจะเป็นอะไรไปคะ อีก็อย่างก็แค่ช่วงสามวันในการออนไลน์เท่านั้นเอง”

A.I. สวาทพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่เห็นได้ชัดว่าแฝงความสะใจเอาไว้ไม่น้อย

“นี่เธอแอบอ่านข้อความของฉันนี่เหวอ” กัณฑ์หรีตถาม

“ก็ฉันเป็น A.I. ของนายท่านนี่คะ จะสกรีนทุกอย่างก่อนถึงตัวนายท่านแล้วมันผิดตรงไหน”

คำข้อนั้นทำให้ผู้เป็นนายแะปากคล้ายจะแข็งอยู่ไม่น้อย จริงอยู่ว่าตลอดระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา นั้น เขากับสวาทแบ่งอยู่ด้วยกันในโลก EO ตลอดเวลาจนแทบจะเรียกว่าตัวติดกันเป็นปาตองโกเลยก็ว่าได้ แม้ว่าช่วงที่ผ่านมา นั้นเขามักจะใช้เวลาอยู่ในร้านสวีตเนสแห่งนี้เพื่อทำงานสถาปนิกให้บริษัทของคุณลุง และงานช่วงมิดเทอมของมหาวิทยาลัยที่พร้อมใจกันบุกเข้าเล่นงานแทบจะพร้อมๆ กันทุกวิชา

แต่ว่าพอถึงช่วงเวลาว่างหลังจากเคลียร์งานทั้งหมดได้แล้ว กลับกลายเป็นว่าแบ่งต้องไปทำธุระเสียนี้ ข้อความก็เขียนมาสั้นๆ ว่า “วันนี้ฉันต้องช่วยงานคุณลุง คงไม่ได้เข้าไปหาสักระยะนะคะ” เท่านั้นเอง เลยทำให้กัณฑ์อดรู้สึก

เหงาเล็กๆ ไม่ได้

“เฮ้อ...ทั้งๆ ที่ก่อนออนไลน์เข้ามาก็เพิ่งคุยกันกะหุ่่งกะหนิงผ่านไลน์
แท้ๆ เลยนะคะ สมกับที่เป็นเจ้าของร้านสวีตเนสนี่อยู่หุ่่งนอก แต่ยังไม่งๆ ก็ลด
ความหวานลงบ้างเถอะคะ ไม่งั้นเบาหวานมันจะขึ้นตาเอา”

“นี่แอบอ่านแม้กระทั่งไลน์ของฉันด้วยงั้นหรอ?”

“มันเป็นหน้าที่ของไอคะ”

ว่าแล้วแม่ A.I. สาวก็ยิ้มด้วยท่าทางอวดภูมิแบบแปลกๆ ทำเอาคันต์
ได้แต่เบะปาก เขาชี้เก็ยเจ็ยก็เลยโยนหน้าตาต่างข้อความของแฟนสาวกลับ
เข้าไป และหันไปมองหน้าตาต่างบานสุดท้ายที่ลอยอยู่ตรงหน้าพอดี

“อันนี้จากเจ้าภาพเฮะ”

เห็นชื่อคนส่งแล้วคันต์ก็เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ก่อนเลื่อนข้อความขึ้นมาอ่าน

Mail Window...

ฉันส่งของที่นายต้องการไปทางระบบขนส่งของเกมแล้ว คุณมี
การใช้งานแนบไปด้วยเรียบร้อย แล้วก็ช่วงนี้ฉันยุ่งมาก ไม่ต้อง
ทักมาละ

จาก ภาพ

“ส่งของมาให้แล้ว?”

คันต์เลิกคิ้วขึ้นเมื่ออ่านข้อความที่เจ้าเพื่อนช่างทำอาวุธส่งมาให้ กระทั่ง
หวนนึกถึงของที่เขาว่าจ้างให้มันช่วยสร้างมานานหลายเดือนแล้ว คันต์ก็เผย
รอยยิ้มกว้างทันทีและหันไปมอง A.I. ของเขาด้วยสีหน้าที่ยินดีจนแทบปิด
ไม่มิด ทำเอาไอต้องเลิกคิ้ว

“มีอะไรหรอคะนายท่าน ไอ้ของที่หมอนั้นส่งมาให้นี่คืออะไรหรอคะ”

ไอลถาม ซึ่งมันก็ทำให้คันต์ยิ้มกว้างกว่าเดิม ไม่ช้าเจ้าตัวก็เปิดหน้าต่าง

ข้อมูลของเกมขึ้น ซึ่งมันคือระบบขนส่งในเกม ที่ใช้โอนถ่ายไอเท็มให้กันได้ไม่ว่าจะอยู่ห่างกันแค่ไหนก็ตามแน่นอนว่าจะต้องจ่ายค่าบริการในการขนส่งค่อนข้างสูง แต่ก็ถือได้ว่าเป็นการโอนถ่ายไอเท็มในรูปแบบที่ปลอดภัยที่สุดแล้วตอนนี้

ไม่ช้ากันตึกก็เห็นว่าของส่งผ่านเข้ามาในบัญชีของเขาจริงๆ ด้วย จึงเปิดระบบโอนถ่ายไอเท็มเข้ามา ตรวจสอบสลายนิ้วมือและลายเซ็นเพื่อรับของทันที กันตึกดำเนินการตามข้อกำหนดทั้งหมด และหยิบเอาของที่เพิ่งได้รับมาจากเพื่อนด้วยสีหน้าตื่นเต้นอยู่ไม่น้อย

“ไหนขอดูหน่อยสิว่า ไอ้ไอเท็มที่สร้างขึ้นมาจากวัตถุดิบของบอสระดับสูงเนี่ย มันจะออกมาดีแค่ไหน”

กันตึกพูด ดวงตาส่องประกายระยิบระยับเหมือนเด็กได้รับของเล่นใหม่ไม่มีผิด ตรงหน้าเขานั้นมีกล่องไม้ยาวปรากฏขึ้น บนกล่องประทับตราสัญลักษณ์ของร้านอวูรธาฟาเอลไว้ด้านหน้า กันตึกไม่รอช้า ค่อยๆ เปิดกล่องนั้นอย่างระมัดระวัง กระทั่งสิ่งที่ปรากฏสู่สายตาของเขานั้นมันส่องประกายแวววาวจนต้องยืมว่า ไอ้ที่ชะงักหน้ามามองก็ต้องทำตาโตไปด้วย

“อ้อ! ไอ้นี่คือของที่นายท่านสั่งให้หมอนั้นสร้างไว้ในตอนนั้นใช่ไหมคะ”

“ใช่แล้วสาวน้อย” กันตึกยิ้มรับ “ใช้เวลาสร้างนานมากเลยนะ ถ้าเทียบเวลาใน EO แล้วนี่พีแก่สร้างไปเกือบปีแน่ะ กว่าจะสำเร็จสมบูรณ์แบบนี้”

พูดแล้วกันตึกก็ค่อยๆ ประคองไอเท็มชิ้นนั้นนั้นออกจากกล่องอย่างระมัดระวัง และชูมันขึ้นตรงหน้าเพื่อสำรวจโดยพิถีพิถัน สิ่งที่อยู่ในมือของเขาคือดาบขนาดยาว ใบดาบเป็นสีเงินวาววับ แต่ตรงแกนกลางนั้นเป็นสีทองที่มีอักษรเวทสลักเอาไว้ดูแปลกตา ลักษณะของมันเป็นดาบสองคม น้ำหนักเบาจนแทบเหมือนไม่ได้ถืออะไรเอาไว้เลยด้วยซ้ำ

“เบามากเลยนะ อย่างกับขนนกแน่ะ” กันตึกพูดพลางโยนดาบขึ้นลงสองสามที “น้ำหนักเหมาะเลย รูปร่างก็สวยด้วย เป็นแบบคมสองด้านทำให้ใช้งานได้ง่ายหลากหลายรูปแบบ แล้วท่าทางจะมีลูกเล่นอะไรหลายอย่างด้วยนะเนี่ย”

“ก็...สวยดีนี่คะ”

ไอพุดอ้อมแอมป์ ใจจริงก็อยากจะชมอยู่หรอกว่ามันเป็นดาบที่ดูดีที่สุดในเท่าที่เธอเคยเห็นมา แต่อีกใจหนึ่งก็ไม่ค่อยอยากเอ่ยชมไอ้เจ้าช่างทำอาวุธจอมกวน คู่อธิขงเธอเท่าไรนัก ก็นัดหัวเราะหึ ก่อนลองเปิดดูข้อมูลของอาวุธตรงหน้าเพื่อตรวจสอบ

<i>Aurum</i>
พลังโจมตี - 2,500 ธาตุ - แสง
<u>ความสามารถ</u> +All Status 200 * สามารถใช้ประสานกับเวทมนตร์ได้ * ปรับเปลี่ยนธาตุได้ตามผู้ใช้ * ดูดซับพลังเวทมนตร์และเปลี่ยนมาเป็นพลังงานได้ * ทำไม่ตาย “ไกลเดน จักร์เมนต์”

เมื่อได้เห็นข้อมูลตรงหน้าแล้วก็ต้องทึ่งกับเกรดของอาวุธที่อยู่ในระดับ S ซึ่งถือว่าสูงสุดในตอนนี้ รวมถึงพลังโจมตีที่มหาศาลถึง 2,500 อีกต่างหาก ยังไม่รวมธาตุแสง ซึ่งเป็นธาตุที่ไม่มีผู้เล่นคนไหนใช้งานได้ และถือเป็นธาตุที่หาได้จากไอเท็มเครื่องสวมใส่หรืออาวุธเท่านั้น แน่นอนว่าหายากเป็นอย่างมาก ชนิดที่คงมีคนที่ยิ่งกว่ายินดีจะทุ่มซื้อของมันในราคาหลักล้านด้วยเงินจริงกันเลยทีเดียว

ส่วนค่าความสามารถอื่นๆ นั้นดูแล้วยังไม่เห็นว่ามีอะไรที่น่าสนใจนอกจากข้อที่มันเป็นอาวุธที่มีทำไม่ตายเป็นของตัวเองด้วย

“เป็นอาวุธที่มีไม่ตายด้วยเหรอเนี่ย” ก็นัดพุดที่งั้นๆ “ทั้งเป็นธาตุแสงแล้วยังมีไม่ตายอีกต่างหาก แบบนี้ถ้าไปโผล่ในตลาดประมูลของ ETO ละก็ รับประกันเลยว่าระบบการซื้อขายออนไลน์ของบริษัทไพเรตคงมีล่มกันไปบ้างละ”

“แต่ความสามารถยังคงดูคลุมเครือนะคะนายท่าน โอ้วว่าเราคงต้องลองใช้กันดูก่อน ถึงจะรู้ว่าความสามารถพวกนี้มันมีประโยชน์ยังไงบ้าง”

ไอเอ๋ยขึ้นบ้างพลางชะงักหน้าเข้ามาอ่านความสามารถอาวุธใหม่ของเจ้านายใกล้ๆ

“เอ! ดาบอะไรละ ขอดูมั่งสิ เราขอปฐพีทองสวดยดี!”

เช่นเดียวกับแม่หนูน้อยลามที่วิ่งเข้ามาสมทบหลังจากได้รับขนมหวานเป็นพุดดิ้งขึ้นโตติดมือมาด้วย ซึ่งแม่เด็กน้อยนั้นตาเป็นประกายและพยายามเอื้อมมือไปขอลองจับของเล่นใหม่ในมือเจ้านายดูบ้าง

“ชื่อว่ ออรัม ที่แปลว่าทองนะเหอวอ ตั้งชื่อมั่งง่ายดีซะมัดเลยแฮะ... ออย่าเพิ่งลิลามี ขอฉันตรวจสอบดูก่อน”

“นู! ชั่งกอะ!”

เด็กน้อยโวยวาย แต่ดูเหมือนเจ้านายจะไม่สนใจและตรวจสอบอาวุธใหม่อย่างสนใจสนใจเป็นอย่างมาก กระทั่งได้เปิดคู่มือที่เจ้าราฟนั้นแนบติดมาด้วย พร้อมกับไนต์ตัวเบ้อเร่อที่เขียนว่า

“เจ้านี้ค่อนข้างพยศ และมันมีหลอด MP เป็นของตัวเอง ถ้าหากใส่พลังเวทเข้าไปในตัวดาบ มันจะชาร์จและเปลี่ยนพลังโจมตีไปในอีกรูปแบบหนึ่งได้ด้วย แล้วก็ระวังหน่อย พลังมันรุนแรงมาก...ขออย่าว่ารุนแรงมาก”

กัณฑ์อ่านออกเสียงตามไนต์ที่แปะไว้ตรงคู่มือการใช้งานอาวุธ เห็นดั่งนั้นแล้วเขาก็รู้สึกได้เลยว่าอาวุธในมือนั้นไม่ธรรมดาเลยแม้แต่น้อย และแน่นอนว่าหากถูกสร้างขึ้นโดยสุดยอดช่างทำอาวุธมือหนึ่งของโลก EO แล้วละก็หมายความว่าตอนนี้อาวุธอันดับหนึ่งของโลกได้มาอยู่ในมือเขาแล้ว

เท่านั้นเองรอยยิ้มเทพอสุรจึงผุดให้เห็นทันที

“ลองใช้เจ้านี้ดูกันเถอะไอ”

“เอ๊ะ? ที่นี้เลยเหวอคะ!”

ไอร้องเสียงสูง พลันหันไปสบตาด้วยเขาก็ได้เห็นรอยยิ้มหายนะในแบบฉบับเทพอสุรสายฟ้า ที่ไม่ว่าเมื่อไรก็ตามที่ตานี้ยิ้มเช่นนี้...เรื่องฉิบหายได้ตามมาเป็นพรวนแน่

“เดี๋ยวนะคะนายท่าน ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ อีตาราฟก็เดือนมาแล้วว่า อาวุธชิ้นนี้มันรุนแรงมาก โอว่าเราออกไปลองใช้อาวุธกันนอกเมืองจะดีกว่า นะคะ”

“ไม่เป็นไรน่า นิดๆ หน่อยๆ เอง ฉันไม่ได้จะโจมตีเสียหน่อย ก็แค่ขอดู หน้าตาของมันตอนจะใช้งานนิดเดียวเอง เพราะว่าค่าพลังของอาวุธจะมีอะไร เปลี่ยนไปบ้าง”

“เอาเลย! ลองเลย!”

มีเสียงสนับสนุนจากلامي ทำให้ไอลึงกับหน้าถอดสี เพราะไม่ว่าจะห้าม ยังไงก็ดูเหมือนจะหยุดอีตาเทพอสูรที่อยากลองของเล่นใหม่เต็มแก่นี้ไม่ได้อีก แล้ว เธอก็พอจะเข้าใจนะว่าเจ้านายเผ่ารออาวุธนี้มาเกือบหนึ่งปีในโลก EO แต่ว่าไอ้การเอาของอันตรายมาเล่นตรงนี้นั้นก็...

“ใส่พลังเวทเข้าไปในตัวดาบ ก็คล้ายๆ กับการเรียกใช้เวทมนตร์โจมตี ลินะ...ถ้าฉันเอาเบาๆ ก่อนก็แล้วกัน”

ไม่รอช้า เจ้าคนเห่ออาวุธใหม่ก็ชักดาบขึ้นไปด้านหน้า จนลูกค้าหลายคนเริ่มหันมามองด้วยท่าทางสงสัยว่าหมอนี่คิดจะทำอะไรกันแน่ ขาดคำกันต์ ก็ลองใช้เวทมนตร์โจมตีเบาๆ ด้วยมือข้างที่ถือดาบ ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีเวทมนตร์ อะไรพุ่งออกจากมือของเขา เพราะมันโดนดาบเล่มนี้ดูดกลืนเข้าไปจนหมดในพริบตา

ประกายแสงสีเขียวพุ่งไปรวมตัวกันที่ผลึกสีแดงตรงกลางดาบอย่างรวดเร็ว

“ดูดกลืนเวทมนตร์เข้าไปได้จริงๆ ด้วย น่าสนุกดีแฮะ”

กันต์พูดด้วยรอยยิ้ม ทว่าในวินาทีถัดมา เขาก็ต้องเลิกคิ้วสงสัย เพราะหลังจากที่ดูดกลืนเวทมนตร์เข้าไปแล้ว ก็ไม่เห็นเจ้าดาบเล่มนี้จะมีอะไร เปลี่ยนไปเลยแม้แต่น้อย ทำเอาไอลึงกับلاميต้องหันมาสบตากัน ซึ่งรายแรกนั้น ถึงกับเป่าปากโล่งอกเป็นที่สุด

“ไม่เห็นจะมีอะไรเลยนี่...น่าเบื่อจัง”

เด็กน้อยพูดด้วยท่าทางเซ็งๆ ก่อนหันกลับไปสนใจขนมพุดดิ้งของเธอ

ต่อ ขณะที่เราที่นั่งยิ้มเจื่อนๆ และรีบหันไปเตือนเจ้านายด้วยสีหน้าร้อนรน

“ถ้าไม่มีอะไรที่ดีแล้วละคะ เก็บมันก่อนแล้วเอาไว้ไปลองอีกที่นอกเมือง
ติ๋มี่ยคะนายท่าน”

คำเตือนนั้นทำให้กันตรู้สึกหงุดหงิดนิดๆ เพราะเขาคาดหวังจะได้เห็น
อะไรที่มันอลังการยิ่งกว่านี้

“ไม่ได้สิ” กันตพูด “มันต้องมีอะไรที่เข้าท่ากว่านี้สิ ถ้าแค่ดูดพลงเวท
ได้นี้มันเฉยมากเลยนะ...ขอลองอีกที่ก็แล้วกัน ครั้งนี้ฉันจะลองอัดพลงเข้าไป
ให้เยอะกว่าเดิม เมื่อกี้อาจจะก็่มากไปหน่อย”

“เอ๊ะ? ด...เดี๋ยวก่อนนะคะนายท่าน!”

ไอ้ไม่อาจห้ามได้ทัน เธอพยายามเอื้อมมือไปจับแขนเจ้านายเอาไว้ แต่
ดูเหมือนว่าเจ้าคนกวนจะอยากลองของมากจนอัดพลงเวทมนตร์มากกว่าเดิม
เข้าไปในดาบ

ซึ่งใครจะไปรู้ว่า ด้วยสาเหตุแค่นี้จะลองอาวุธใหม่แบบซนๆ ตาม
ประสาเทพอสูรสายฟ้า นั้น จะเป็นสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เหล่าผู้เล่นที่ชื่นชอบใน
รสชาติอาหารและคุณภาพที่ดีเยี่ยมของยาในร้านนี้ หมดสิทธิ์ใช้บริการร้าน
สวีตเนสกันไปอีกนานพอดูทีเดียว...

ตูม!!!

2

ร้านกำสับแห่งเดดไต้

“ไอ้หมา! ทำอะไรไม่รู้จ้กคิด รู้มัยว่าตอนนี้เมืองของข้าเป็นเมือง
ท่องเที่ยวแล้วนะเว้ย แล้วไอ้การที่แกไปสร้างความฉิบหายแบบนี้ ได้ยวนักท่องเที่ยว
เที่ยวก็ได้หนีหายไปพอดี!”

เสียงโวยวายด้วยสำเนียงเหนือๆ ตามประกาศนุสพพรรณนั้นดังกังวาน
ขึ้นภายในห้องรับรองของเจ้าเมืองวินด์มิล ที่ตั้งอยู่บนชั้นสองของสำนักงาน
เมือง เสียงนั้นดังมาจากร่างของชายวัยกลางคนที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวและมี
ผ้าพันคอสีแดงพันทับเอาไว้อีกที ชายผู้มีใบหน้าร้านโลกที่ประดับด้วยหนวด
ตรงริมฝีปากนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก ออกตได้ ผู้เป็นเจ้าเมืองวินด์มิลแห่ง
นี่นี่เอง

“ทำไมนะ ทำไม ตั้งแต่สมัยเบต้าเทสต์แล้ว พวกเจ็งนี่มันชอบทำอะไร
แผลงๆ ให้ข้าปวดหัวเสียเรื่อย!”

เจ้าของเสียงเดิมนั้นตวาดแว๊ด โมโหจนหน้าแดงก่ำ ซึ่งพอเห็นดังนั้น
แล้วชายหนุ่มสองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ต้องหันมาสบตากันเองทันที

“คือ...งานนี้ผมไม่เกี่ยวนะครับ คนที่ก่อเรื่องนี่คือคุณไลต์ต่างหาก อีกอย่างผมเพิ่งเดินทางมาถึงที่วันดีมิลเมื่อไม่นานนี้เอง”

“เฮ้ นั่นแหละตัวดีเลย โด่ก็โตกว่าใครเพื่อน แทนที่จะห้าม ดันสนับสนุน ไอ้บ้านี่เสียเรื่อย!”

“อ้าว!”

คำตำหนิจากออกตโต้้นั้นทำให้ชายหนุ่มผู้มีมาดนิ่งและนั่งไขว่ห้างจับน้ำชารสเลิศอยู่ต้องลากเสียงด้วยรอยยิ้ม ดวงตาหลังแว่นกรอบเล็กนั้นชำเลืองมองเพื่อนข้างๆ ก่อนทั้งคู่จะยิ้มให้กัน เพราะไม่ได้ยินเสียงแว๊ดๆ แบบนี้ของตากลู้ออตโต้เสียมานาน และเรนนี่ ที่เพิ่งจะเข้ามาสมทบนั้นโดนหางเลขไปด้วย ทั้งที่ ไม่ได้ทำอะไรผิดเลย

“เมื่อก่อนก็ทีนึงละ ไม่รู้ผีหน้าซาตานอะไรตลใจถึงได้มาทดลองใช้เวทมนตร์กันในเมือง รอบนั้นก็เล่นเอาอวดวากันไปเกือบครึ่งเมืองเลยด้วยซ้ำ ไอ้พวกเด็กบ้า!”

“เอาน่าลู้ออตโต้ ก็ไม่ได้มีใครตายไม่ใช่หรือ ไม่มีใครบาดเจ็บหนักอะไรเลยด้วย ที่เสียหายก็แค่ร้านของผมนเอง ซ่อมแค่สองสามวันก็กลับมาเปิดกิจการได้เหมือนเคยแล้ว...อีกอย่างไอ้คนที่มันทดลองเวทมนตร์จนระเบิดไปครึ่งเมืองครั้งที่แล้วนะมันเจ้าซุ่มเมอร์ต่างหาก ไม่ใช่ผมสักหน่อย”

“มันไม่ใช่ประเด็นที่ข้าดำอยู่ว้อย!”

ตากลู้ออตโต้เอ็ดเสียงหลงด้วยโทสะที่ไม่ได้ลดลงเลย เหล่าสาว ๆ จากร้านสวีตเนสที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งเลยได้แต่หัวเราะหะๆ อย่างอ่อนใจ ทุกคนเองก็ปลอดภัยดี ถึงตอนนี้จะมอมแมมกันไปนิดๆ หน่อยๆ ก็ตาม

“ทำอะไรไม่รู้จึกคิดหน้าคิดหลังซะบ้าง หรือว่านี่คิดจะวางแผนโปรโมตอะไรพิเรนทร์ๆ อีกพะ”

“บ้าหรือลุง ใครมันจะไปเปิดร้านตัวเองเพื่อโปรโมตโฆษณากันล่ะ”
กันต์หัวเราะพริตทันทื ขณะที่ฝั่งตรงข้ามแบะปากใส่

“ก็ถ้าไม่มีแผนอะไรแล้วทำไมถึงได้เล่นอะไรบ้าๆ แบบนี้ในเมืองเล่า!”

“ก็...พอดีว่ามันพลาดนิดหน่อยนะ แค่ว่าจะลองดูความสามารถของ

อาวุธชนิดเดียวเอง ไม่คิดว่ามันจะรุนแรง...อาวุธมันแรงกว่าที่ผมคาดเอาไว้
นิดหน่อยนะครับ”

“ยังจะมาพูดหน้าเป็นอีก” ออดโต้ยกมือขึ้นกุมขมับ “พวกเอ็งนี่มัน
เหมือนกันหมดจริงๆ ทั้งที่ปกติก็ดูเป็นผู้ใหญ่ พุดจามีหลักการนำเชื่อถือดีแท้ๆ
พอเจออะไรที่สนใจเข้าหน้าหน่อยก็ชอบเล่นกันพิเรนทร์ๆ จนวอดวายไปทั่ว เพราะ
แบบนี้แหละคนเขาถึงเหม็นชู้หน้าเทพอสูรกันไปหมดแล้ว”

คำกล่าวนี้เองที่ทำให้เทพอสูรทั้งสองคนนั้นต้องหันมาสบตากันเอง ก่อน
ยิ้มร่าร่ากับคำพูดนั้นเป็นคำชมไม่มีผิด ไม่ซำกั้นตังจึงผายมือทั้งสองข้างออก

“เอาล่ะลู่ออดโต้ เมื่อไม่ได้เสียหายอะไรก็ว่าจะไม่เป็นไรแล้วนี่ครับ
ไว้ครั้งหน้าผมจะระวังไม่ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นแน่นอน ผมสัญญาเลย”

“เห็นพูดแบบนี้ทุกที” ออดโต้ถอนใจเชิงๆ “สุดท้ายกลับเมืองมาที่ไรก็
หางานมาให้ข้าทำตลอด”

“แหม คนเรามันก็ต้องเรียนรู้จากข้อผิดพลาดกันบ้างสิครับ คนที่ไม่เคย
ทำอะไรผิดพลาดเลยแล้วเอาแต่ตำคนอื่นนะมันก็เป็นแค่คนที่ไม่เคยทำอะไร
เลยก็เท่านั้นแหละครับ ต่อให้เป็นผมมันก็ต้องมีเรื่องผิดพลาดกันบ้าง”

“จิตใจไม่ว่า” ออดโต้ส่ายหน้าอ่อนใจ “ไม่รู้ละ งานนี้ข้าจะปรับเงิน
เอ็งข้อหาสร้างความเดือดร้อนให้เมืองจนได้รับความเสียหาย และก่อความ
ไม่สงบโดยประมาท รวมแล้วเป็นเงินทั้งสิ้นสิบล้านเหรียญ”

“สิบล้าน?” กันต์เลิกคิ้วขึ้น “มันจะไม่โหดไปหรือลู่ออดโต้ อีกอย่าง
เราสองคนเป็นหุ้นส่วนกันนะ”

“ไม่สนโว้ย” ออดโต้ขีดหน้าหนี “เรื่องนั้นกับเรื่องนี้มันคนละเรื่องกัน
แล้วก็รีบๆ สร้างร้านของเอ็งขึ้นมาใหม่ให้เร็วที่สุดด้วย เพราะว่าร้านของเอ็งนะ
เป็นร้านที่ทำรายได้หลักให้เมืองของเราตอนนี้ ถ้าหยุดไปนานๆ ละก็ ลูกค้า
โวยวายแน่ ส่วนเรื่องระบิดนั้นเดี๋ยวข้าจะไปบอกให้เอ็งว่ามันเป็นข้อผิดพลาด
ในการทดลองผลิตไอเท็มของพวกเอ็ง แล้วข้าก็จะออกคำสั่งให้พวกเอ็งไป
ทดลองผลิตไอเท็มที่อื่น ให้คนรู้ว่ามันจะไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก...และข้าขอ
ย้าว่า จะไม่มีเหตุการณ์แบบนี้อีก เข้าใจมั๊ย”

“คร้าบ”

ทั้งกันต์และเรนนี่ประสานเสียงรับคำแบบกวนๆ เพราะสายตาดูของ ตาลุงออกตได้ทีนานๆ ครั้งจะมาจ้องปรางพวกเด็กกรุ๋นหลานเหล่านี้ ทำให้เจ้า พวกทโมนต้องยอมรับผิดชอบกันไปตามระเบียบ

“...นี่ถ้าเกิดว่าเรากลับเมืองมาบ่อยๆ ตาลุงออกตได้แก้มกินค่าปรับเรา จนรวลเลยเหรอเนีย”

“บ่นอะไรไอ้หมา!”

ขาดคำเจ้าตัวกวนก็หันไปกระซิบกันเองจนเล็ดลอดไปถึงหูลุงเจ้าเมือง เข้า สุดท้ายชายหนุ่มทั้งสองก็แสรังทำเป็นมองไปทางอื่นคล้ายจะกวนประสาท เห็นแล้วคนแก่กว่าก็ได้แต่เดาะลิ้นขัดใจเท่านั้นเอง

“เห็นหน้าแล้วรำคาญวะ จะไปไหนก็ไป แล้วเก็บกวาดเรื่องที่แกก่อเอา ไว้ด้วย”

“รับทราบครับผม” กันต์ยกมือตะเบ๊ะทันที “เออ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วนะ ลุงออกตได้”

“อะไรอีกล่ะ”

“ไหนๆ ร้านมันก็พังไปแล้ว และผมกำลังคิดขยายร้าน เพิ่มกิจการให้ มันหลากหลายขึ้นพอดี ถ้าอย่างนั้นก็ขอถือโอกาสออกแบบร้านใหม่เลยก็แล้ว กันนะ พอดีว่าผมกับเจ้าเรนนี่จะจับมือทำธุรกิจกันที่วันดีมีลนะครับ ถ้ายังง ไรเงินสิบล้านที่จ่ายนั้นนะ ขอรวมไปกับค่าที่ดินแถวๆ นั้นด้วยก็แล้วกันนะ เพราะฉะนั้นก็อาจต้องปิดกิจการยาวสักสองสามสัปดาห์นั่นแหละ คงไม่ว่ากัน นะครับ”

คำอธิบายนั้นทำให้ตาลุงออกตได้ต้องหรีตา

“ขยายกิจการ?” ออกตได้พุดขึ้น “เอ็งคิดจะทำอะไรวะไอ้หมา ทำไมไม่ มาปรึกษากันก่อน เดี่ยวนะ...แล้วค่าที่ดินแถวนั้นนะตอนนี้แค่สิบล้านมันเอา อยู่ที่ไหนเล่า มีพ่อค้าหลายคนสนใจพื้นที่ตรงนั้นแล้วก็ประมูลแย่งกันอยู่”

“เอาน่า ถึงเวลาเดี๋ยวก็รู้เอง แล้วเดี๋ยวถ้าคิดราคาที่ดินเพิ่มเติมยังงี้ก็ บอกผมมาละกันนะครับ ผมจะจ่ายให้เอง เรื่องทุนนะไม่ต้องห่วงเลย ตอนนี

ผมมีพร้อมยิ่งกว่าตอนสร้างร้านสวีตเนสขึ้นมาแรกๆ เสียอีก อีกอย่างให้ผมเป็นคนลงทุนเองน่าจะดีกว่าปล่อยให้พวกมือไม่ถึงมาได้ที่ดินตรงส่วนนั้นไปทำจนเสียของไม่ใช่หรือไง แล้วรับรองว่าเปิดกิจการมาใหม่เนี่ย ลูกเตรียมนับเงินไม่หวาดไม่ไหวได้เลย”

“แน่ใจนะครับว่าไม่ได้วางแผนอะไรเอาไว้สำหรับเรื่องนี้จริงๆ”

“หือ?”

ทันทีที่เดินออกจากห้องทำงานของเจ้าเมืองออกได้ เบนนี่ก็เอ่ยถามด้วยรอยยิ้มช้า กันตี่ที่เดินนำหน้าอยู่ต้องเหลือบมามองพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้น

“ผมหมายถึงเรื่องที่ระเบิดร้านตัวเองทั้งนี้ครับ แน่ใจนะว่าไม่ได้วางแผนไว้ตั้งแต่แรก”

“เอ๊ะ! นายก็อีกคน ใครมันจะไปตั้งใจระเบิดร้านตัวเองพะ” กันตี่หัวเราะพรี๊ด

“แต่ทำไมผมไม่คิดแบบนั้นก็ไม่รู้สิครับ เพราะว่าเงินที่ใช้ในการรื้ออาคารในเมืองนี้มันค่อนข้างจะสูงเสียดด้วยสิ ยิ่งเป็นพื้นที่สำคัญในเมืองเท่าไร ค่าก่อสร้างก็ยิ่งแพงขึ้นเท่านั้น แล้วผมคิดว่าค่าก่อสร้างของพื้นที่ซึ่งติดกับวาร์ปเกตมันคงจะแพงลิบเลยละมังครับ แต่ค่าปรับลิบล้ำกับการรื้อร้านทิ้งเพื่อสร้างใหม่เนี่ย ผมถือว่ามันถูกมากเลยนะ”

“มันบังเอิญน่า” กันตี่โบกมือเหยื่อยๆ “แต่แบบนี้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง เพราะแบบร้านของเราสองคนที่ฉันทัดใจก่อนน่าจะถ้าสร้างขึ้นใหม่แล้วจะดีกว่าแต่ดั้งเดิมจากร้านเดิมของฉันมากเลยนะ อีกอย่างพอมีเรื่องเกิดขึ้นกับร้านของฉันแบบนี้ นักลงทุนคนอื่น ๆ ก็ต้องมีแหงๆ พื้นที่ตรงนั้นกันจนยอมถอดใจบ้างละ”

“เท่ากับตัดคู่แข่งทางการค้าไปในตัวเลยสินะครับ” เบนนี่พูดยิ้มๆ “แถมยังไปหักคอคอดออกใต้ให้ขายที่ดินให้แบบนั้นอีก มีหน้าซ้ำยังเป็นการบีบบังคับให้คุณออกได้ยอมให้คุณปิดร้านเพื่อปรับปรุงกิจการด้วย ก็เห็นๆ อยู่ว่าตอนนี่เขาหวังพึ่งร้านสวีตเนสของคุณมากที่สุดทีเดียว...ผมว่าถ้าเกิดต้องปิดร้านสัก

สัปดาห์ถึงสองสัปดาห์ล่ะก็ รายได้ในเมืองนี้คงลดลงไปมาก และคุณออกตัวได้ คงไม่ยอมให้เกิดเรื่องแบบนั้นแน่...แฮม มันลงตัวจังเลยนะครับ ว่าอย่างนั้นมั๊ย”

คำกล่าวดักคอของเทพอสูรวารีนั้นทำให้กันตต์ต้องขำเลี้งมาสบตาด้วย โดยไม่พูดอะไร ส่วนลูกน้องสาว ๆ ที่เดินตามมาด้านหลังก็ได้แต่มองหน้ากันเอง ตาปริบ ๆ คิดเหมือน ๆ กันเลยว่าเรื่องแบบนี้มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน ทว่าจู่ ๆ รอยยิ้มของเทพอสูรสายฟ้า นั้นขยับกว้างขึ้นจนทำให้พวกสาว ๆ ขนลุกซู่ไป ตาม ๆ กัน

“มันบังเอิญนะเพื่อน ฉันไม่ใช่เทวดานะจะได้วางแผนได้ขนาดนั้น”

กันตต์ก็ประโยคไว้เท่านี้โดยที่ไม่ได้พูดอะไรอีกเลย ปล่อยให้ทุกคนมอง ตามแผ่นหลังของเขา แวบหนึ่งมันทำให้ใจจำได้ทันทีว่า ก่อนที่อิตาเจ้านายตัว แสบจะลองใช้อาวุธใหม่นั้น ได้เผยแพร่รอยยิ้มของเทพอสูรสายฟ้าด้วย...

ซึ่งข้อสันนิษฐานที่เรเน่ตั้งขึ้นมาเมื่อครู่ นั้น หากจะให้ปฏิเสธว่าไม่ใช่ แผนที่ ไลด์นิง คนนี้วางเอาไว้ละก็ มันก็ออกจะเป็นการดูถูกเทพอสูรสายฟ้า เกินไปหน่อย!

“เมื่อวานนี้ก่อนจะออฟไลน์ไป ผมไปอ่านเจอข่าวนี้เข้านะครับ”

จู่ ๆ เรเน่ก็จิงใจลดความเร็วลงเพื่อเดินช้า ๆ ไป เขาเปิดหน้าต่างข้อมูล บานหนึ่งให้ A.I. สวาทเห็น ดวงตาหลังแว่นกรอบเล็กของเธอเพ่งมองข้อมูล ตรงหน้าโดยพิถีพิถัน จึงได้รู้ว่ามันเป็นหนังสือพิมพ์ของ EO ฉบับเมื่อวานนี้เอง ซึ่ง พาดหัวตัวโตๆ ว่า

“เกิดเหตุระเบิดขึ้นในร้านทำอาวุธชื่อดังแห่งเมืองซาวาน่า เจ้าของร้าน ราฟาเอล ออกมากล่าวขอโทษและยินดีชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมด เจ้าตัวอ้าง ว่าเพราะทดลองสร้างอาวุธใหม่และเกิดความผิดพลาดขึ้น เป็นเหตุให้เกิดการ ระเบิดจนตอนนี้ร้านเสียหายพังพินาศ...”

อ่านออกเสียงมาถึงตรงนี้ได้ จู่ ๆ ไอกิ่งก็ค้างไปก่อนเงยหน้าขึ้นสบตา กับเรเน่

“ท่าทางเจ้านายของคุณจะได้อ่านข่าวนี้แล้วนะครับ แต่ก็อย่างว่า อาจ เป็นเรื่องบังเอิญจริงๆ ก็ได้”

พูดแล้วเรนนี่ก็เอื้อมมือไปตบไหล่ของ A.I. สาวเบาๆ สองสามที ก่อนเดินตามหลังเพื่อนรักที่นำหน้าไปไกลแล้ว ปล่อยให้สาวๆ จากร้านสวีตเนสชะโงกหน้าเข้ามาอ่านข่าวกันด้วยสีหน้าที่อึ้งไปตามๆ กัน และพวกเธอก็รู้สึกได้เลยว่าเรื่องมันบังเอิญเกินไปจริงๆ เพราะถ้าหากกันต์ได้อ่านข่าวนี้มาก่อนแล้ว นั่นก็เท่ากับว่าเขาต้องรู้อยู่แล้วว่าที่ร้านขายอาวุธของนายราฟนั้นระเบิดนะ เพราะอะไร

อีกทั้งยังไม่มีการตายจากเหตุการณ์นี้ แถมจังหวะเวลาทุกอย่างมันก็...บังเอิญเกินไปแล้ว!

“เจ้านายของเรานี้ที่น่ากลัวนะ...” เจนพูดขึ้นมาบ้าง

“จริงด้วย” เมเปิดเสริม

“เราอย่าไปทำอะไรให้นายท่านโกรธจะดีที่สุด” เช่นเดียวกับมีล่าซึ่งคำกล่าวของลูกน้องหน้าใหม่ที่เพิ่งมาทำหน้าที่รับใช้เทพอสูรสายฟ้าได้ไม่นานนักก็ทำให้คนที่รู้จักนิสัยของอีตาไลต์นี่คนนี้เป็นอย่างดีอย่างไ้กับแคทต้องเหลือบมองหน้ากัน ก่อนถอนใจแบบปลงตก

“ถ้าทำอะไรให้มันเหมือนคนปกติ ก็ไม่ใช่เทพอสูรสายฟ้าสินะ”

ไม่นานนักพวกเขาทุกคนก็เดินออกจากสำนักงานเมืองและตรงไปที่โรงแรมประจำเมือง กันต์กับเรนนี่นั้นอยากหาที่นั่งคุยกัน อีกทั้งคืนนี้พวกเขาเองก็คงต้องใช้บริการห้องพักในโรงแรมเสียแล้ว หลังจากบ้านของกันต์กลายเป็นเศษซากขยะไป

“ถ้าอย่างนั้นเราแยกกันตรงนี้เลยก็แล้วกัน” กันต์พูดขึ้น “แคท ฝากเธอดูแลเก็บกวาดร้านด้วย แล้วก็เริ่มต้นสร้างร้านใหม่ได้เลย ฉันทวงแบบร้านเอาไว้หมดแล้ว ส่วนเรื่องที่ดินที่ซื้อเพิ่มเติมนะ ฉันทบพื้นที่ที่จะขยายเพิ่มไปแล้ว วานเธอประสานงานต่อกับสำนักงานเมืองก็แล้วกัน”

กันต์พูดพลางเปิดหน้าต่างข้อมูลและยื่นทุกอย่างที่จำเป็นให้ผู้จัดการร้านที่คุ้นเคยกับการทำงานประเภทนี้เป็นอย่างดีมากก่อน แม่สาวแมวนั้นสบตา กับเจ้านาย ก่อนรับข้อมูลเหล่านั้นเอาไว้ด้วยรอยยิ้มเจื่อนสนิท

“แลดูเตรียมพร้อมจ้ะเลยนะคะเนี่ยคุณไลต์” แคทพูด

“ก็มันเป็นธุรกิจที่มีเม็ดเงินมหาศาลนี่จ๊ะ การทำงานล่าช้าไปเพียงวันเดียวก็เท่ากับทำให้ผลกำไรของฉันขาดหายไปด้วย เพราะฉะนั้นยิ่งลงมือเร็วเท่าไรยิ่งดีไม่ใช่หรือ” กนต์พูดยิ้มๆ “แล้วช่วงที่กำลังสร้างร้านใหม่เนี่ย พวกเธอสี่คนเองก็ถือว่าได้พักร้อนไปในตัวด้วย ไม่ดีหรือ ถ้าอยากจะไปชอปปิงอะไรกันก็ตามสบายเลยนะ ฉันให้บัพพักร้อนแนบไปในข้อมูลนั้นด้วยแล้ว”

“เอ๊ะ! จริงหรือคะ!”

ทั้งสี่สาวประสานเสียงกันด้วยรอยยิ้มหวาน ชนิดที่ลืมเรื่องราววุ่นๆ ก่อนหน้านี่เป็นปกติทั้ง

“แต่ยังไงก็อย่าลืมทำงานที่ฉันมอบหมายไปให้เรียบร้อยด้วยนะ ถ้ามีอะไรติดขัดก็ติดต่อมาหาฉัน แล้วเดี๋ยวพอร้านสร้างเสร็จเมื่อไร ฉันจะมาวางระบบใหม่อีกทีหนึ่ง โอเคมั๊ย”

“ค่า!”

แล้วทั้งสี่สาวก็รับคำสั่งเสียงใส ก่อนแยกตัวกันไปทำงานตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ปล่อยให้หนายกนต์กับเรนนี่นั่งหันมามองหน้ากันยิ้มๆ

“คุณนี่เอาใจพวก NPC เก่งเหมือนเคยเลยนะครับคุณโลสต์” เรนนี่พูด

“การบริหารที่ยากที่สุดก็คือการบริหารความรู้สึกของคนนี่แหละเพื่อน A.I. ของที่นี่ถูกถอดแบบนิสัยความรู้สึกมาจากมนุษย์จริงๆ ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นหากจับจุดได้ก็ดูแลได้ไม่ยากละนะ ถ้าคิดจะรับก็ต้องรู้จักให้ก่อน กฎการบริหารง่าย ๆ เลยไม่ใช่หรือไง”

ว่าแล้วหนายกนต์ก็ยิ้มว่า ส่วนเรนนี่หัวเราะซ้ำ ทว่าไอที่ยื่นอยู่ข้างๆ กลับเสริมด้วยสีหน้าอ่อนใจ

“อย่าไปฟังมากเลยคะคุณเรนนี่ บางทีไอสิ่งที่พี่ท่านให้มามันก็ไม่คุ้มกับสิ่งที่เขาขับไปเท่าไรนักหรอก ฉันกับลามี่เอาหัวเป็นประกันเลย โดยเฉพาะลามี่นะ อ่วมจนน่าสงสาร”

“ไม่ต้องพูดมากเลยยัยไอ” กนต์หันไปยิ้มให้ “ไปจองห้องพักในโรงแรมให้ฉันหน่อย เอาห้องใหญ่ๆ ก็แล้วกัน วันนี้คงมีแขกมาเยอะ เพราะฉันเรียกพวกเจ้ากานต์มารวมตัวกันที่นี้ด้วย เราจะเริ่มวางแผนสำหรับการเดินทางครั้ง

ใหม่กันแล้ว”

“เจ้าค่าๆ เขาเป็นแบบ VIP เลยกี่แล้วกันนะคะ”

โอรบคำด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ แต่สุดท้ายก็เดินดูๆ ตรงเข้าไปในโรงแรมตามคำสั่งอย่างว่าง่าย เرنนี่ที่มองตามหลังไปนั้นได้แต่ยิ้มอย่างเอ็นดู แม้ว่าแม่สาว A.I. คนนี้จะพูดจาทักเจ้านายอยู่ตลอดเวลา แต่สุดท้ายเธอก็ไม่เคยอึดออดที่จะทำตามคำสั่งของกันต์เลย เรียกว่าขอแค่นี้ได้บ่น แต่สุดท้ายก็ยินดีทำตามอยู่ดี

“ไอนี่น่ารักเหมือนเคยเลยนะครับ” เرنนี่พูด

“เพราะแบบนี้แหละ แกล้งยังงั้นก็ไม่เบื่อ” กันต์ยิ้มแฉ่ง “ถ้าสนใจจะให้โจเซฟินของนายมีร่างกายแบบนี้บ้างละก็ ฉันยินดีไปช่วยล่าบอสที่มันดรอปรแอนดรอยบอดี แล้วก็ไปช่วยทำควอสต์ทั้งหมดเลยนะ”

“เอาไว้จะลองคิดดูนะครับ” เرنนี่ส่ายหน้า “แต่ผมเองก็ยังสนใจให้เธอกลายเป็นภูตตัวเล็กๆ เหมือนในสมัยเบต้าเทสต์อยู่ดีนะครับ แบบนั้นดูสะดวกกว่ายังไงก็ไม่รู้”

“แต่ฉันว่ามันแปร่งๆ วะ ภูตตัวจิ๋วน่ารักแต่ดันมีใบหน้าตายด้านเนี่ย”

กันต์เบะปาก ก่อนส่งสัญญาณให้เพื่อนรักพากันเดินไปหาที่เงียบๆ คุยฝั่งตรงข้ามของโรงแรมนั้นมีร้านอาหารตามสั่งแบบโอเพนคอร์ตั้งอยู่ริมถนนด้วยความที่ยังอยู่ในช่วงเช้าซึ่งผู้เล่นหลายคนยังไม่ออนไลน์เข้ามา ตอนนั้นลูกค้าในร้านก็เลยไม่ค่อยเยอะเท่าไร กันต์จึงตัดสินใจไปใช้บริการร้านอาหารนั้น

“เฮีย กะเพราะไก่ไข่ดาว พิเศษเพิ่มออปปชั่นลดอัตราความวงงด้วยนะ!”

กันต์ตะโกนข้ามฟากไปถึง NPC พ่อครัวซึ่งประจำอยู่หน้ากระทะตาดู NPC อ้วนๆ ไร้หนวด สวมผ้ากันเปื้อนสีขาว มีโฆษณาแบล็กโพซันชื่อดังติดเอาไว้ฉีกยิ้มร่าทันที

“ฮ่อๆ ได้เลย แล้วอีกคนล่ะจะรับอะไรดี”

“ขอเหมือนกันเป็นสองทีเลยครับ แล้วผมขออนมเอ็นด้วยนะครับ” เرنนี่ขู้นิ้วขึ้นสั่งบ่าง

“นมเอ็นเป็นสองเหมือนกัน!” กันต์ตะโกนเสริม

“จัดให้เลย...อาหมวยเอานมเย็นไปเสิร์ฟให้ลูกค้าโต๊ะแปดก่อน!”

ไม่ช้าาตูลุง NPC พ่อครัวนั้นก็หันไปตะโกนสั่งลูกสาวที่เป็นสาวน้อยน่ารัก ซึ่งวิ่งดูๆ ไปเปิดตู้เย็นหลังร้านเพื่อหยิบขวดน้ำสีชมพูสวยมาส่งที่โต๊ะแปดทันที

“แล้วนี่ยัยฟ้าล่ะอยู่ไหน วันนี้กลับมาออนไลน์ที่ EO ครั้งแรกไม่ใช่หรือ?”

ก้นต้อยถามขึ้นพลางจับหลอดที่เสียบอยู่บนขวดนมเย็น ไอเท็มที่ทำให้ร่างกายรู้สึกสดชื่นขึ้น ก่อนดูคนน้ำรสนชาติหวานอ่อนๆ เข้าไปอีกใหญ่ คล้ายกับว่าพูดมากจนคอแห้งไปหมด

“ก็คงพากันเดินชมเมืองนี่อยู่นั่นแหละครับ ลามีสัตว์เลี้ยงของคุณนะ อาสาว่าจะพ่ายฟ้าไปเที่ยวตอนที่เราโดนคุณออกได้ลากขึ้นไปเงนี้ ปานนี้ก็คงเพลินกันอยู่ในตลาดนั่นแหละครับ”

คำอธิบายนั้นทำให้ก้นต้อยร้อง “อ้อ!” เขาเองก็นึกอยู่แล้วว่าตั้งแต่เกิดเรื่อง แม่ลามีตัวแสบก็หายตัวไปเลย ที่แท้ไปเที่ยวอยู่กับฟ้านี่เอง

“ก็ก่อนที่ฟ้าจะออฟไลน์ออกไป สองคนนั้นสนิทกันน่าดูเลยนี่นะ ยัยลามีนะติดฟ้าจะตายไป”

“ผมว่าเขาติดทุกคนยกเว้นเจ้าของนั่นแหละครับ” เรนนี่ยิ้มขำ

“อันก็ว่าจัน” ก้นต้อยสนใจ “ถ้าจันปล่อยสองคนนั้นเดินเที่ยวเล่นไปก่อนเถอะ ไม่ว่าจะยังวันนี้พวกเราเองก็คงยังไม่ได้ออกเดินทางไปไหนหรอก แถมยังต้องรอพวกเจ้ากานต์ให้มาสมทบอีกด้วย กว่าจะได้ถูกช้อคก็คงฟุ้งนี่โน่นแหละมัง”

“นั่นสินะครับ”

เรนนี่พูดลืมหิวเราะ พลางนึกไปถึงพวกเด็กๆ กลุ่มนั้นที่ระยะหลังมานี้มักจะรวมทีมกันออกไปเก็บเลเวลอยู่เสมอๆ ทั้งกานต์ นีน่า และวิชา ซึ่งตอนนี้ทั้งสามคนก็พัฒนาเลเวลกันไปอย่างรวดเร็วชนิดก้าวกระโดดกันเลยทีเดียว หรือจะเรียกได้ว่า เป็นเพราะการฝึกซ้อมต่อสู้ในอีโวลวอร์ซวงที่ผ่านมานั้นทำให้ฝีมือของพวกเขาพัฒนาขึ้นก็ไม่ผิดนัก

ส่วนทางด้านก้นต้อย เรนนี่ และแบ้ง ก็ไม่ค่อยได้ออกไปผจญภัยเก็บเลเวล

กันเท่าไร เพราะช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นพวกเขาแค่เคลียร์ปัญหาที่เกิดขึ้นรอบๆ ตัวกันก็แทบจะไม่มีเวลาทำอะไรแล้ว เบนนี่เองก็เพิ่งได้กลับไปทำงานในโลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง เพราะฉะนั้นจึงมีปัญหาและงานมากมายที่ต้องยกเข้ามาสะสมในโลก EO เช่นเดียวกับกันต์ที่ถือโอกาสใช้ช่วงเวลาในโลกนี้ที่มีมากกว่าโลกภายนอกเคลียร์งาน ส่วนแบ่งเองก็คงมีความสุขที่ได้ใช้เวลาอยู่กับแฟนหนุ่มมากกว่าออกไปต่อสู้กับพวกมอนสเตอร์

เพราะฉะนั้นวีรกรรมสุดท้ายที่พวกเขาได้ก่อไว้ ก็คือตอนที่ออกไปอาละวาดในเมืองซิกการ์ดจนวอดวายนั่นแหละ จากนั้นมาเทพอสูรทั้งสองก็เก็บตัวเงียบ

“อาวุธใหม่เป็นยังไงบ้างล่ะครับคุณโลด์”

เบนนี่ถามขึ้น เป็นจังหวะเดียวกับที่อาหารจานด่วน กะเพราไก่ไข่ดาวเพิ่มออปชั่นพิเศษ ถูกนำมาเสิร์ฟโดยลูกสาวของร้านนี้ ส่งกลิ่นหอมฉุย

“ดูทรงแล้วถือว่าไม่ธรรมดาเลยเชีย่วะ” กันต์พูด “ท่าทางเจ้าราฟจะสร้างของอันตรายขึ้นมาได้สำเร็จแล้ว นายลองคิดดูเอาเองละกันว่ามีไอเท็มไม่กี่ชิ้นในโลกนี้หรือกนะ ที่ฉันจะคุมมันไม่อยู่จนระเบิดแบบนั้นได้”

“มันก็จริงอย่างที่คุณพูดละครับ”

เบนนี่พยักหน้ารับขณะเอื้อมมือไปเปิดฝากระปุกพริกน้ำปลาเพิ่มเติมรสชาติให้อาหารจานใหญ่ตรงหน้า

“ผมเองถ้าเป็นไปได้ก็คงต้องหาของแบบนี้มาใช้งานบ้างสินะครับ ยังไงชะก็เพื่อหลีกเลี่ยงใช้งานการดมหาเวทของพวกเราด้วย”

“ใช่”

กันต์พยักหน้ารับพร้อมกับการตักอาหารคำแรกเข้าปาก รสชาติเผ็ดร้อนตามประสาอาหารไทยทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าขึ้นทันตา

“ตอนนี้เรายังไม่สามารถยืนยันตัวตนของพวกศัตรูคนอื่น ๆ ได้ เพราะฉะนั้นเราควรหลีกเลี่ยงการใช้งานการดมหาเวทกันไปสักกระยะหนึ่งนะนะ คิดว่าการใช้งานการ์ดพวกนั้นทำให้ศัตรูรู้ตำแหน่งของพวกเราได้ด้วย ฉะนั้นก็ต้องระวังภัยให้เป็นสองเท่า คราวนี้พวกมันคงไม่ประมาทแล้ว แต่ที่แน่ๆ พวกมัน

ต้องลงมืออีกครั้งอย่างไม่ต้องสงสัย เพียงแต่ว่าเมื่อไรที่เท่านั้นเอง”

เรนนี่เข้าใจดีว่ากัณฑ์หมายถึงพวกถือครองกรรมมหาเวทคนที่เหลือ นั้นเอง ซึ่งนับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา พวกเขาที่ไม่ได้รับการรบกวนใดๆ จากพวกมันเลยแม้แต่หยด รวากับตัวตนของเจ้าผู้ชายที่ชื่อ ฮอบบี้ นั้นเป็นเพียงหมอกควันที่จางหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“แต่ถ้ามันมารอบนี้ก็คงไม่มีอะไรต้องห่วงแล้วละ ยังไงชะจุดอ่อนของพวกเราก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว ถึงแม้ว่าฟ้าจะได้ปรับโอดีให้กลับมาเป็นโอดีผู้เล่นปกติแล้วก็ตาม”

กัณฑ์พูดขึ้นด้วยรอยยิ้ม ทำให้เรนนี่ชะงักไปนิดๆ แต่สุดท้ายก็ยิ้มรับและตักอาหารเข้าปากบ้าง

“แล้วกรรมมหาเวทที่คุณชิงมาได้ละครับคุณไลด์ เจาจะเอาอย่างไรกับมันดี”

คำถามนี้เองที่ทำให้กัณฑ์ต้องชะงักมือ แน่ชอนในการต่อสู้ครั้งนั้นเขาเอาชนะเจ้าฮอบบี้ที่เป็นผู้ถือครองกรรมมหาเวทแห่งเงาได้ จนสามารถชิงกรรมมหาเวทนั้นมาเป็นของตัวเอง แต่ยามนี้เขากลับมีสีหน้าที่ไม่ค่อยจะสู้ดีนัก

“ฉันยังไม่ได้ใช้งานมันหรอกนะ” กัณฑ์พูด “เอาตรงๆ ก็คือความสามารถของมันยังคลุมเครือนะนะ แล้วตอนนี้พวกเราต้องหลีกเลี่ยงการใช้งานการ์ดพวกนี้ด้วย มันก็เลยยังเป็นการที่ไม่ได้ลงทะเลียนความเป็นเจ้าของเหมือนเดิม”

“ต้องใช้งานก่อนสักครั้งถึงจะถือว่ากลายเป็นผู้ถือครองการ์ดได้สินะครับ” เรนนี่ถาม

“ใช่” กัณฑ์ถอนใจ “ตอนนี้ก็คิดอยู่ว่าจะเอาอย่างไรกับมันดีเนี่ยแหละ”

ไต่ยืนแล้วเรนนี่ก็ยิ้มรับเจื่อนๆ เขารู้ดีว่าสิ่งที่ได้รับมานั้นเป็นเหมือนระเบิดเวลาขอมๆ เลยกี่ว่าได้ เพราะหลังจากใช้งานการ์ดใบนี้ไปแล้ว ก็ยังคงคาบเดาไม่ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพราะมันเป็นการมหาเวทใบแรกที่ถูกแย่งชิงได้ตามกฎใหม่ของเกม ซึ่งกัณฑ์คงไม่เสี่ยงใช้งานมันหากไม่แน่ใจจริงๆ

“แล้วเรื่องที่ผมให้ไปสืบล่ะ คืบหน้าไปถึงไหนแล้วเรนนี่”

กันต์เอ่ยถามขณะลงมือกินอาหารต่อ พอได้ยินดังนั้นแล้วเรนนีจึงยิ้มรับ รู้ดีว่ากันต์นั้นหมายถึงเรื่องอะไร เขาเปิดหน้าต่างไอเท็มขึ้นและหยิบของบางอย่างออกมา

“หือ...นี่นะเหรอสร้อยคอกที่ว่านั้น พอมาเห็นของจริงแล้วก็สวยดีนี่”

กันต์พูดพลางรับสร้อยคอกจากมือเรนนีมาดูใกล้ๆ มันเป็นสร้อยห้อยจี้รูปทรงคล้ายหยดน้ำ ตัวผลึกสีอำพันนั้นดูคล้ายเม็ดพลอย และยังเห็นรอยสลักเล็กๆ รูปของสุนัขหันข้างใกล้ๆ แล้ว กันต์ยิ่งมั่นใจเลยว่ามันเป็นสัตว์เลี้ยงลักษณะแบบเดียวกับที่เขาเข้าใจแน่ๆ

“เป็นลายเซ็นของสปริงไม่ผิดแน่”

กันต์เอ่ยขึ้นพร้อมกับยิ้มอย่างพอใจ เช่นเดียวกับเรนนีที่พยักหน้ารับ

“ใช่ครับ ผมเองก็ตรวจสอบกับภาพเก่าๆ ที่เก็บเอาไว้แล้ว นี่เป็นลายเซ็นของคุณสปริงอย่างไม่ต้องสงสัยเลยละ อีกร่างคนที่สลักภาพพวกนี้ลงไป ไอเท็มที่สร้างขึ้นได้ก็มีแค่คุณสปริงคนเดียวเท่านั้นด้วย”

“นั่นสินะ” กันต์หัวเราะพรีต “ก็ขานี่นะอินดี้จะตายไป รู้สึกสปริงจะเคยพูดทำนองว่า หากไม่สลักรูปพวกนี้ลงไปแล้ว จะไม่ใช่ผลงานที่สมบูรณ์หรือไง นี่แหละ...ไปๆ มาๆ ก็เลยกลายเป็นเบาะแสชิ้นสำคัญไปเลยนะ”

“ครับ” เรนนียิ้มรับ

“แล้วเป็นยังไงบ้าง สืบอะไรคืนหน้าได้มัย”

เรนนีพยักหน้ารับ ก่อนถอนใจคล้ายกับปลง

“ไอ้ข้อมูลที่ได้มามันก็พอจะมีอยู่หรรอครับ แต่ค่อนข้างกว้างมาก”

“กว้างยังไง” กันต์เลิกคิ้วขึ้น

“เพื่อนของผมที่ไปซื้อสร้อยคอกชิ้นนี้มาได้ เขาบอกว่าพ่อค้าที่ขายสร้อยคอกชิ้นนี้เป็นร้านค้าลับประจำแดนใต้ล่ะครับ”

“ร้านค้าลับประจำแดนใต้?”

กันต์เลิกคิ้วขึ้นคล้ายกับไม่เข้าใจนัก ซึ่งเรนนีเองก็ทำได้เพียงถอนใจเท่านั้น

“พ่อค้าที่ขายไอเท็มเครื่องประดับเกรดสูงพวกนี้ไม่มีร้านขายของเป็น

หลักเป็นแหล่งอยู่ในเมืองไหนๆ เลยครับ พวกเขาจะเดินทางไปที่ทั่วทั้งทวีปตอนใต้ ส่วนมากแล้วจะไปโผล่ที่เมืองใหญ่ๆ และเปิดร้านขายเครื่องประดับกัน เพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งพวกผู้เล่นที่รู้จักร้านค้าลับพวกนี้เป็นอย่างดีก็มักจะเดินทางตามหาเพื่อซื้อเครื่องประดับระดับสูงที่นำออกมาวางขายครั้งละไม่กี่สิบชิ้นเท่านั้น แค่นี้ก็ชั่วโมงก็หมดเกลี้ยงเลยละครับ”

“ถ้าจันท์หมายความว่าไอ้ร้านที่ขายสร้อยนี้มันจะไปโผล่ตามเมืองต่างๆ แบบไม่เป็นหลักเป็นแหล่งจันท์หรือ”

“นั่นแหละครับปัญหา”

เรนนี่พูดอย่างอ่อนใจ เช่นเดียวกับนายกันต์ที่ต้องยกมือขึ้นกุมขมับ เพราะแรกเริ่มเดิมทีนั้นเบาะแสมันชี้ชัดไปที่เมืองเอเนียส ซึ่งเป็นเมืองหลวงของผู้เล่นผ่าดิน ซึ่งบอกได้เลยว่าเป็นเมืองขนาดใหญ่มากจนค้นหาเป้าหมายกันได้ยากลำบากพอแล้ว แต่ที่มันดันกลายเป็นงานยากระดับทวีปไปเสียนี่!

“อันดีสมเป็นสปริงเลยนะ ชายของไม่ง้อลูกค้าสุดๆ” กันต์ถอนใจ

“ก็คุณสปริงนี่ครับ” เรนนี่ส่ายหน้า

“แล้วมีเบาะแสะอะไรชี้ชัดได้มากกว่านี้อีกมั๊ย”

“ก็พอจะมีนะครับ เพื่อนของผมนะเคยโชคดีได้ไปเจอร้านค้าลับนี้ที่เมืองทาลันเทียร์ กับเอเนียส สองครั้ง ซึ่งทั้งสองรอบนั้นมันมีสิ่งๆ เหมือนกันเสมอ ก็คือ ในร้านค้าลับนั้นใช้โกเลมแบบเลี้ยงเป็นสัตว์พาหนะในการเดินทาง และที่สำคัญก็คือ คนขายของในร้านลับนั้นเป็นคูร์กที่ช่วยกันทำการค้าอยู่หลังแผงลอยที่วางสินค้าเหมือนในตลาดนัด”

“คูร์ก?”

กันต์ถึงกับเลิกคิ้วขึ้นกับประโยคนี เขาสบตากับเรนนี่ราวจะขอคำอธิบาย ซึ่งนายแวนก็ทำได้เพียงยกไหล่

“แน่ใจนะว่าได้ยินมาแบบนี้” กันต์ถามย้ำ

“ชัดเจนครับ ในร้านค้าลับมีผู้เล่นชายหญิงสองคน และโกเลมอีกหนึ่งตัว ผมเองก็ลองไปสืบข้อมูลจากหลายๆ ที่มาแล้ว ซึ่งทุกคนล้วนพูดเป็นเสียงเดียวกัน”

ได้ยินแล้วกันต์ก็ถึงกับต้องอึ้งมึน คล้ายกับเพิ่งได้ยินเรื่องน่าฟังอีกอย่าง
 เข้าใจ

“ถ้าฉัน นายกำลังจะบอกว่าสปริงมีแฟนแล้วฉันหรือ”

“ก็เป็นไปได้แหละครับ เอาจริงๆ คุณสปริงเขาก็เป็นคนนิสัยดีออก จะมี
 คนมาชอบก็ไม่เห็นแปลกนี่ครับ”

พูดแล้วก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย ส่วนนายกันต์นั้นหัวเราะร่วนราวกับถูกอก
 ถูกใจอย่างไม่ค่อย

“เด็ดๆ ขาวนี่เด็ดมากเลย” กันต์พูดเสียงใส “พอได้ยินแบบนี้แล้วฉัน
 ยิ่งอยากไปดูให้เห็นกับตาให้เร็วที่สุดเลยแฮะ สปริงมีแฟนนั่นหรือ นึกภาพไม่
 ออกเลยอะ บอกตรงๆ!”

“นั่นสินะครับ” เรนนี่พยักหน้ารับ “อีกอย่างถ้าพูดถึงเรื่องโกเลมแล้ว
 ละก็ คุณสปริงเองก็เป็นผู้เชี่ยวชาญในการสร้างโกเลมยิ่งกว่าผมเสียอีก ถ้า
 โกเลมที่เพื่อนของผมพูดถึงในร้านค้าค้านั้นละก็ ผมว่าน่าจะเป็น จอนนี่ นะ
 ครับ”

“อ้อ! โกเลมนั่นคงเป็นจอนนี่จริงๆ นั่นแหละ” กันต์ยิ้มว่า “ที่นี้ก็ชัดเจน
 แล้วละนะ ว่าคนที่สร้างสร้อยคอชิ้นนี้มาคือสปริงจริงๆ แต่ที่นี้ปัญหาก็คือเรา
 จะไปเริ่มตามหาตรงไหนก่อนเนี่ยสิ”

พูดถึงตรงนี้แล้วชายหนุ่มทั้งสองก็ต้องนั่งเงียบกันไปครู่หนึ่ง ราวกับ
 พยายามใช้ความคิด ปากก็เคี้ยวอาหารกันตุ้ยๆ เพื่อเพิ่มพลัง ขณะที่สมองก็
 หวนนึกถึงนิสัยใจคอและเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนคนนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะ
 ทำได้ เพราะว่าจะมีอะไรมาดลบันดาลให้พวกเขาเลิกเบาแสร้งออก

“ผมพอจะมีไอเดียแล้วละครับคุณไลต์” เรนนี่เอ่ยขึ้น

“หือ?”

“ทำไมเราไม่เริ่มต้นกันที่สมาคมนักล่าละครับ”

“สมาคมนักล่า?” กันต์เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ก่อนไตร่ตรองคำพูดของเพื่อน
 และยิ้มกว้าง “จริงด้วย สปริงน่าจะชอบไปซุกออยู่ในสมาคมนักล่านี่”

“ใช่มีัยละครับ ตอนที่เราเจอคุณสปริงครั้งแรกก็ที่สมาคมนักล่าใน

เอเนียส” เรมนี่พยักหน้ารับ “ผมรู้สึกได้ว่าพวกเครื่องประดับระดับสูงของคุณ สปริงนี่ะ ต้องใช้วัตถุดิบหายากจากมอนสเตอร์เลเวลสูงๆ ทั้งนั้น และบางชิ้น อาจต้องใช้ไอเท็มในระดับบอส เพราะฉะนั้นสมาคมนี้กล้าที่อำนวยความสะดวกในการล่ามอนสเตอร์พวกนี้นั้นน่าจะเป็นสถานที่ที่คุณสปริงไปใช้บริการมากที่สุดยังไงล่ะครับ”

“เป๊ะเลย!” กันต์ดีดนิ้ว “สปริงเองก็เป็นคนที่ชอบหาไอเท็มด้วยตัวเอง มากกว่าไปกว้านซื้อในตลาดเหมือนพวกเราด้วย ก็เพราะว่าขานี้เนอะอินดี้สุดโต่ง เพราะฉะนั้นวัตถุดิบที่ใช้จึงต้องเป็นของชั้นเลิศ และดูจากไอเท็มระดับสูงที่ สปริงสร้างขึ้นมาแล้ว คงต้องใช้วัตถุดิบมากทีเดียว เพราะฉะนั้นคนที่มีคะแนน นักล้าในสมาคมนี้กล้าสูงๆ ก็...”

“มีสิทธิ์เป็นคุณสปริงนั่นเอง!”

ชายหนุ่มทั้งสองประสานเสียงกัน หลังจากค่อยๆ คิดจนปะติดปะต่อ เบาะแสที่ได้มาจนเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น ด้วยความที่เมื่อก่อนนั้นขลุ่ยอยู่ด้วยกันตลอดเวลา จึงทำให้รู้จักนิสัยของพวกเพื่อนในกลุ่มเป็นอย่างดี แม้จะเป็นเพียงเบาะแสเล็กๆ ที่พอจะช่วยเหลือได้ในทวีปตอนใต้ที่มีแต่ทะเลทรายกว้าง ขวางสุดลูกหูลูกตา แต่อย่างน้อยก็ถือว่าเป็นการทำให้พวกเขาเข้าใกล้สปริงมากขึ้น

“ไปเริ่มต้นที่สมาคมนี้กล้าก็ไม่เลวนะ พวกเราเองก็เว้นว่างการล่าบอส ไปนานมากพอดู ถือซะว่าตามหาสปริงไปพลางๆ แล้วก็ล่าบอสพวกนั้นไปด้วย ก็แล้วกัน อีกรูปพวกเด็กๆ เองก็ยังไม่เคยไปใช้งานระบบของสมาคมนี้กล้าด้วย พวกนั้นก็คงจะสนุกกันแหละนะฉันว่า”

กันต์เอ่ยขึ้น ส่วนเรมนี่พยักหน้ารับ

“นั่นสินะครับ สำหรับยักษ์ฟ้าที่ถือได้ว่าเป็นผู้เล่นมือใหม่แล้ว ไปเริ่มต้นที่สมาคมนี้กล้าก็ถือว่าไม่เลว”

“จริง” กันต์พยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้นรบกวนพวกเจ้ากานต์ตามมาสมทบ ที่นี้แล้วเตรียมตัวกันให้พร้อม พรุ่งนี้พวกเรา ก็เดินทางไปที่เอเนียสกันเลย!”